

239 1/2000

SCI-FI

37.8 Kč 24,90

Perry Rhodan

**ZÁHADA
PLANETY
DESTROY**

PLANETA DESTROY JE RADIOAKTIVNÍM PEKLEM,
ALE RHODAN JE ROZHODNUTÝ JI PROZKOUMAT.

Clark Darlton

ZÁHADA PLANETY DESTROY

Perry Rhodan 239 Zdroj Atto Korektura a vzhled Pawwlik

1.

Ledový krunýř, silný několik kilometrů, se uzavřel. Třpytil se v září temně rudého slunce, které stálo těsně nad plochým horizontem a jehož paprsky dopadaly tak šikmo, že ledové kry vrhaly dlouhé stíny. Na východě už byla úplná tma a vytvářela dokonalé pozadí pro Mlhovinu Andromedy, která zabírala půlku oblohy.

Na zledovatělém povrchu planety Arctis se nic nepohnulo a pozorovatel by byl nucen konstatovat, že je neobydlená. A kdyby si dal práci a zjistil si oběžnou dráhu druhé planety Alurinovy soustavy, jeho tvrzení by bylo jen posíleno. Arctis opisovala elipsoidní dráhu, která ji odváděla daleko od jejího slunce. Doba oběhu byla čtrnáct let, z nichž během jedenácti byla na Arctisu zima a teplota klesala pod padesát stupňů pod nulou.

Na Arctisu nebyl žádný život, a to taky byl důvod Rhodanovy volby.

Hluboko pod ledovým příkrovem stálo pět pozemských superbojových plavidel, každé ve svém hangáru. Jejich silné teleskopické vzpěry spočívaly na holém kameni, ale stěny a strop hangáru byly z ledu. Pomocí laseru byly vytvořeny chodby, spojující lodě.

Tady byly křižníky v bezpečí než se uklidní vzrušení, způsobené jejich objevením se v mlhovině Beta. Pronásledovatelé budou hledat marně a vrátí se na svoji základnu. Vynucený klid přijde Pozemšťanům vhod.

Cesta do Andromedy byla samá překážka.

3. září roku 2402 panovalo ve vlajkové lodi CREST II nezvyklé ticho. Mužstvo užívalo klidu, jen na můstku bděla služba a sledovala na obrazovce povrch ledové planety a prostor nad ním. Tento pohled umožňovaly antény a spojovací kabely, položené před opětným zmraznutím povrchu.

Na obrazovkách lokátorů se stále znovu objevovaly vejčité

pátrací lodě Dvounosých. V celých rojích pročešávaly sluneční systém, aniž by objevily jedinou stopu po zmizelých Pozemšťanech. Vypadalo to, jako by je vesmír pohltil.

Když se Rhodan vzbudil, cítil se svěží a v dobré náladě. A přesto pociťoval neklid, jehož příčinu si nedovedl vysvětlit. Vstal, zašel do koupelny, postavil se pod sprchu a nechal na sebe proudit horkou vodu. Najednou si uvědomil, co jej znepokojuje.

Byla to planeta Destroy.

Slunce Alurin mělo dvě planety. Vnější byla ledová a vnitřní úplně jiná. Narychlo provedená měření potvrdila kyslíkovou atmosféru, divoký a zpustošený povrch, zarovnaná pohoří a odpařená moře. Rozvaliny nesčetných měst, ale žádný život. Silná radioaktivita sváděla k domněnce, že tady došlo k atomové válce. Destroy se tedy nemohl stát úkrytem.

Skutečně ne?

Myšlenka na Destroy nedopřávala Rhodanovi klidu.

Co vůbec věděl o té planetě?

V průměru měla šestnáct tisíc dvě stě kilometrů. Gravitaci cca 1,25 g. Otočila se kolem své osy jednou za třiatřicet hodin. Doba oběhu neznámá. Radioaktivní peklo.

To bylo všechno. Příliš málo, říkal si Rhodan. Málo, aby se člověk v její blízkosti směl cítit v bezpečí.

Rhodan pohlédl na hodinky a vstoupil na můstek CRESTU II. Službu konající důstojník vyskočil a podal hlášení.

"Děkuji, Richtere. Požádejte Atlana, Tolota a Kasoma, aby za půl hodiny přišli do mě kabiny. Plukovník Cart Rudo rovněž."

Přesně o devětadvacet minut později se v Rhodanově kabině objevil myšob Gucky.

Objevil bylo to pravé slovo pro jeho příchod, protože nevstoupil dveřmi jako normální rozumná bytost, ale prostě se materializoval. Tak dokonalému teleportérovi to nedělalo žádné potíže. Rhodan by se neměl podívat, ale divil se.

"To jsi ty? Myslel jsem, že spíš!"

"Omyl! Náhodou jsem byl vzhůru právě v okamžiku, kdy jsi myslel na planetu Destroy a taky trochu na mě..."

Dveře se otevřely. Haluťan se sehnul, aby mohl projít, a za ním

vešel Kasom, vysoký "jen" dva a půl metru. Jako poslední vstoupil Atlan. Kasom ukázal prstem na Guckyho:

"Co ten tady dělá? To už si dospělí ani nemůžou promluvit aniž by museli brát ohledy na malé děti?"

Gucky ztuhl. "Rozhodující není velikost těla," prohlásil pak pateticky. "Věda už dávno odhalila, že právě malé bytosti disponují větším intelektem než obři. Pomysli na mozky pravěkých ještěřů, ctěný Kasome."

"Co to mele?" ptal se Kasom.

"Nepřerušuj mě! Obrovské tělo vládlo mozku, ne naopak. Malí tvorové měli mozek ve srovnání s tělem velký. Stejně je to u nás. Já jsem malý, ale vlastním fungující mozek. ty jsi velký a tvůj mozek by potřeboval zásadní revizi. Pokud je tedy co revidovat."

Kasom zvedl ohromnou ruku. "Mám ho vyhodit ven a nechat vyhladovět?"

Gucky se kolébal k němu a usmál se svým odzbrojujícím způsobem: "Svého nejlepšího přítele?"

Kasomova ruka klesla.

Rhodan řekl: "První planeta tohoto systému mi dělá starosti. Co o ní víme? Necítím se tu jistý. Navrhují expedici."

"Na Destroy?" zeptal se překvapeně Atlan, ale okamžitě souhlasil. "Poletíš IMPERÁTOREM?"

"Myslel jsem spíš na Pulce."

"Ano, tyto lodi jsou malé a mohou proletět systémem nepozorovaně."

"Pravděpodobnost odhalení bude ještě menší, pokud se pokusíme o lineární let."

Plukovník Rudo vzhlédl. "Na tak malou vzdálenost by to mohlo být nebezpečné, pane."

"Musíme to risknout. Doprovodí mě Kasom a Tolot, dále Gucky a zvěd Wuriu Sengu. Vás budu muset nechat na CRESTU II, Rudo. Vrchní velení převezme Atlan. Kromě mě a čtyř jmenovaných poletí třicet mužů, a sice vědci a příslušníci výsadkové jednotky. Má někdo nějaké pochybnosti?"

"Celou řadu," odpověděl Atlan, "ale pravděpodobně je horší strkat hlavu do písku jako pštros."

"Totéž si myslím i já," potvrdil Rhodan. "Teprve až bude jisté, že nám v tomto systému nehrozí žádné nebezpečí, můžeme plánovat další kroky."

Pulec s označením C-17 byl připravený ke startu. Se svým průměrem šedesát metrů vypadal vedle CRESTU II jako trpaslík. Posádka už byla na palubě, venku stál jen důstojník Peanut a sledoval prorážení vzletové šachty. Odpařená voda byla okamžitě odsávána.

Z CRESTU II přišli Rhodan a Atlan. "Podaří se start, majore?"

"Bez starostí, pane. Hlavně ať za námi honem uzavrou šachtu, aby nikdo neobjevil hangár."

"Buďte bez starosti, majore. Stanici Louvre nikdo jen tak neobjeví. Jsou už všichni na palubě?"

"Jsme připraveni ke startu, pane."

Rhodan pokývl Atlanovi. "Brzy jsme zpátky. Počkáš tři dny a pokud do té doby nepřistaneme nebo se s vámi nespojíme, přijdeš pro nás s IMPERÁTOREM. Nezapomeň, že rádiové spojení bude jen velmi řídké, aby si nás nemohli zaměřit."

Technici oznámili, že zbývá už jen deset metrů ledového příkrovu.

Rhodan poklepal Atlanovi na rameno. "Nashledanou - ať už tady nebo na Destroyi." A šel za majorem Peanutem.

O dvě minuty později se malá loď zvedla a stoupala kolmo vzhůru. Ledové stěny klouzaly kolem ní stále rostoucích rychlostí.

Po pěti kilometrech C-17 vylétěla do prostoru.

Byla noc. Na nebi stála jen Mlhovina Andromedy a v její záři led na povrchu planety světélkoval mléčně bílou barvou.

Obrazovky lokátorů byly prázdné. Rhodan seděl v křesle vedle Peanuta. "Vzduch je čistý," zhodnotil situaci. "Leťte co nejvyšší rychlostí. V lineárním prostoru nás nemohou zaměřit." Pulec změnil kurs a nyní letěl vstříc slunci. Korekce směru prováděla navigační automatika, protože sebemenší chyba by mohla znamenat smrt.

C-17 dosáhla rychlosti světla a překročila ji. Nyní letěla loď naslepo, pokud nepočítáme s automatickým pilotem, ovšem ten dostal údaje taky jen od lidí.

Po deseti minutách C-17 opět zpomalila. Na zadové obrazovce

svítilo červené slunce, kolem kterého přelétli a daleko za ním blikala Arctis. Na čelním monitoru se skvěl obraz nepříjemně blízké planety Destroy, cíle jejich letu.

Major Peanut prolétl kolem a zatímco se rozběhly spektrální analýzy, opsal široký oblouk, aby se mohl přiblížit z druhé strany.

Destroy byl peklem, to už věděli z předchozích výzkumů a byl div, že se tu vůbec udržela kyslíková atmosféra, byť zamořená radioaktivním zářením. Pobyt byl nemožný bez těžkého skafandru. Měření prokázala, že člověk by zemřel už za několik hodin.

Pulec se v nepatrné výšce vznášel nad povrchem, zarovnaným erozí. Nebyly tu žádné strmé vrcholky ani propastné hlubiny, jen zvlněné pláně a široká údolí, kterými by jednou mohly téci řeky. Nyní však byla planeta vyschlá.

Pak uviděli první město, tedy to, co kdysi bývalo městem.

Rozvaliny zaujímaly prostor mnoha čtverečních kilometrů a pozvolna přecházely do pouště. Z jednotlivých budov nezůstalo víc než okrouhlé kopečky, nápadné jen svým pravidelným rozestavením. Snad byly jeden vyšší než druhý, ale půdorys měly stejný.

"Kdy k tomu asi došlo?" zeptal se tiše major Peanut.

"To teprve stanovíme," odpověděl Rhodan. "Možná půjde o důležitou informaci. Nikdo nejspíš nepřežil, ale mohli bychom se dovědět, kdo to udělal."

Gucky vypadal nezvykle vážně, když řekl: "Stejně je to skličující. Kamkoliv přijdeme, najdeme stopy bojů. Copak neexistuje jediná civilizace, která by nevedla války? Intelligence bez nesmyslného vraždění? Zvířata zabíjejí jen tehdy, jsou-li k tomu přinucena nebo aby získala potravu. Inteligentní bytosti proto, že jim to dělá dobře. A když už zabíjejí, tak pořádně. Tak to chodí v Mléčné dráze a v Andromedě to není jiné. Copak se to nikdy nezmění?"

Rhodan se otočil. "Už jsme o tom mnohokrát mluvili, maličký. Na tvou otázku existuje spousta odpovědí, ale žádná není vyčerpávající. Já sám se občas stydím, i když si namlouvám, že jsem lepší. Nejsem, ale zkouším to. Mnoho válek vzniká jen z toho, že se někdo cítí ohrožen a chce se bránit - a těmto válkám by se dalo předejít. Ale jsou agresori, kteří nepřipouštějí žádnou pochybnost o svém jednání." Ukázal na obrazovku. "Tato planeta byla zničena a

zbavena obyvatel záměrně. Už dnes tvrdím, že nešlo o válku místních obyvatel."

"Proč si to myslíte?" zeptal se Kasom.

"Podívejte se dolů. Všechna města jsou zničena stejným způsobem a nasazené ničivé prostředky měly stejnou kapacitu. Tady byl jediný útočník a přišel z vesmíru."

Kasom přikývl. "Kdo to podle vašeho názoru mohl být?"

„Jak bych to mohl vědět?"

Ještě jeden oblet, majore, teprve pak přistaneme. U nějakého města."

Na můstek náhle vstoupil jeden z vědců a přinesl lístek. Rhodan přelétl očima řádky a vzhlédl.

"Myslíte, že před třemi sty lety?"

"Spíš ještě dřív, pane."

"Jestli to tak smím formulovat," řekl Rhodan, "došlo k tomu v našich dobách. Chápete, jak to myslím? V kosmickém měřítku je tři sta let krátká doba. Když se to stalo, odvážili jsme se k prvnímu kroku do volného prostoru, do propasti mezi galaxiemi."

Pronesl to tak podivně, že se Kasom musel zeptat: "Vidíte v tom snad nějakou souvislost?"

"Ne, to by byla příliš troufalá konstrukce. Chtěl jsem jen zdůraznit tu náhodu. My podnikneme první krok k Andromedě a tady je zničen celý svět." Znovu pohlédl na lístek. "Záření je extrémně silné. Alespoň na povrchu."

Doktor Berger dodal: "Měření ještě není ukončeno. Po detailní analýze destrukčních prostředků se možná dozvíme něco o útočníkovi."

"Děkuji," řekl Rhodan. "Přistaneme přibližně za dvě hodiny. Zatím si trochu odpočíte."

Obraz na monitorech se neměnil. Stále jen rozvaliny měst, zarovnané hory a vypařené oceány. Po životě ani stopy.

Když se na obzoru objevilo další město, dal Rhodan rozkaz k přistání.

Teleskopické vzpěry se bořily do měkkého povrchu, dokud nenarazily na pevný podklad. Vrstva písku a prachu byla silná téměř pět metrů.

Rhodan promluvil k mužstvu: "Na této planetě pravděpodobně není život, ale přesto nesmíme slevit z bezpečnostních opatření. Nyní opustím loď s pěti muži a pokud nebude naše výprava nijak ohrožena, budou následovat další skupiny vědců. Posádka bude v neustálé pohotovosti a v případě útoku major Peanut okamžitě odstartuje a vrátí se později."

Rhodan vypnul interkom a jmenoval muže, kteří půjdou s ním. "Budete to vy, Kasome, Tolot, Sengu a Gucky. Pátý... ano, pilot shiftu."

"Budeme brát shift?" podivil se Kasom.

Tak se říkalo obrněnci, do kterého se pohodlně vešlo pět mužů. Kabina nabízela rozhled do všech stran. Vozidlo se pohybovalo poměrně rychle po jakémkoliv povrchu a v případě nutnosti létalo.

"Jsem pro," zavrčel Gucky.

"Jistě - při tvých krátkých nohách," ušklíbl se Kasom. "A jestli to chceš vědět, máš je nejen krátké, ale i křivé."

Gucky zalapal po dechu.

"Vezmeme si shift, protože nemám chuť brodit se pískem," přerhl Rhodan hádku. "Každý si oblékne lehký bojový oblek s odpovídajícím vybavením. V shiftu jsou potraviny na několik týdnů a nesmíme zapomenout na měřicí přístroje. Pokud to chcete nést na zádech, Kasome..."

Tom Jones, pilot shiftu, dokončil přípravy a čekal. Rhodan vstoupil do hangáru, ale jako první se svou zdánlivě nemotornou chůzí kolébal Gucky.

"Shift připraven ke startu, pane!" hlásil Jones.

Gucky vycenil svůj zub. "Hm, vy jste řízný voják! To vás naučili na akademii?"

"Ano, Guc... Poručíku... Ehm..."

"Ztratil jste řeč? Tentokrát vám to prominu. Člověk jako vy se nemůže každý den setkat se spasitelem univerza."

Seržant Jones hleděl za Guckym s otevřenými ústy. Rhodan mu poklepal na rameno: "Pokud vám smím radit, nedávejte najevo svůj obdiv. Opak ovšem rovněž ne!"

Tom Jones věděl tolik jako předtím, ale řekl si, že jeho úkolem je řídit shift a do ostatního mu nic není.

Nastoupil jako poslední a uzavřel vstup. Kyslíkový přístroj se automaticky rozběhl. Rhodan a jeho společníci měli na sobě vylepšené skafandry starých Arkonidanů. V malé tornistře na zádech se nalézaly různé agregáty, které dokázaly téměř zázraky. Emitovaly ochranné pole proti střelám i záření, zajišťovaly dýchatelný vzduch, umožňovaly létání a deflektory zajišťovaly optickou neviditelnost.

Rhodan dal pokyn ke startu. Výpusť se rozevřela a vpustila do lodi vražedné záření. Ale posádka shiftu byla dobře chráněná.

Vozidlo opustilo hangár, chvíli se vznášelo, a pak dosedlo na poušť. Pomalu se rozjelo k rozvalinám. I na poušti bývaly patrně nějaké budovy. Krajina musela být silně industrializovaná a Rhodan se marně pokoušel představit si rasu, která zde žila.

Ulice byly široké a přímé. Po tolika letech to nebyly normální ulice, ale spíš jen plochá údolí mezi pahorky.

"Vrstva písku musí být silná několik metrů," řekl Kasom, když dorazili na kruhové náměstí. "Zavála prohlubně v rozvalinách, ale ne natolik, aby nebyly vidět jejich obrysy."

Tom Jones zastavil shift a všichni se rozhlíželi. Gucky prohlásil:

"Možná by bylo dobré vzít lopatu a písek odházet."

"Tak si ji vezmi," vyzval ho velkoryse Kasom.

"Rozhodně bychom se měli dostat do některého z domů," přemýšlel nahlas Tolot.

Rhodan neříkal nic a jen se rozhlížel. Vypadalo to, jako by se nalézali uprostřed pouště. Na této planetě nebyla vůbec žádná vegetace, tedy alespoň nikde v dohledu. Záření tu jistě všechno spálilo.

"Pod troskami nenajdeme taky nic," ozval se konečně Rhodan. "Z čeho by tam kdo žil?"

"Nemyslím na bytosti, které přežily, spíš na doklady o jejich bývalé existenci," řekl Tolot. "To nás přece taky zajímá."

"Máte pravdu. Pošleme sem bagr... Vlastně ne, Gucky nejspíš bude trvat na té lopatě..."

Gucky s vyčítavým pohledem na ničem netrval.

Ještě než mohl Rhodan vydat rozkaz, rozsvítila se kontrolka přijímače. Ozval se major Peanut.

"Na obrazovkách lokátorů se objevily lodě. Blíží se."

"Zůstaňte zcela pasivní. Možná vás přehlédnou," řekl Rhodan.

"A co když nás napadnou?"

Rhodan zaváhal. "Když nezahájíme palbu a neaktivujeme ochranné pole, možná nás nenajdou."

Červené slunce Alurin stálo vysoko na obloze a jistě tam bude ještě nejméně sedm hodin, ale tento údaj měl s pozemským časem jen pramálo společného.

Major Peanut informoval posádku Pulce C-17 o cizích lodích. A protože neměl útočit, rozhodl se k jistému opatření. Jakmile se na obrazovkách lokátorů objevilo deset objektů, vydal rozkaz, aby se posádka v ochranných oblecích a se zbraněmi shromáždila v nejspodnějším hangáru.

"Co to má znamenat?" zeptal se doktor Berger. "Proč nedáte rozkaz k aktivaci ochranného štítu a nepřipravujete obranu?"

"Rhodan nařídil pasivitu. Možná jsou v bezprostřední blízkosti další útočníci a nebylo by dobré na sebe upozorňovat. Dvounosí - nebo komu vlastně patří ty lodi - mohou letět dál, pokud se budou domnívat, že naše loď je opuštěná."

"Dvounosí nejsou hloupí!"

"Třeba to ani nejsou oni. Teď ale raději jděte. Jsou od nás asi deset kilometrů a za chvíli zjistíme, co chtějí."

Doktor Berger za sebou ani nezavřel a Peanut to chápal. Přes interkom se ujistil, že všichni muži jsou v hangáru a s rukou na páce automatického zaměřovače palubního děla pohlédl na obrazovku.

Cizí lodi už byly zřetelně vidět. Neměly vejčitý tvar, ale byly kulaté. Jejich kurs naznačoval, že Pulce objevily.

Pak se ohlásil Rhodan. "Jaká je situace?"

"Nejsou to Dvounosí. A každou chvíli zaútočí."

"Aktivujte ochranný štít."

"Obávám se, že je pozdě. Buď zapnu ochranné pole nebo spustím palbu. Jsem pro útok."

Peanut sáhl na ovládač zbraní. Zaměřovací automatika si vyhledala protivníka, nastavila hlavně děl a odjistila spoušť. To všechno trvalo jen několik vteřin, ale i to bylo dlouho.

Peanut pochopil, že protivníka neodhadl. Žádná rozumná bytost by nenapadla silnějšího protivníka tak otevřeně, jako to udělaly tyto

kulové lodě. C-17 byl proti nim obr, a přesto letěly přímo na něj a zahájily palbu.

Žádná rozumná bytost, říkal si Peanut, vyskočil a vrhl se do chodby. Jeho pokus zapnout ochranné pole byl zbytečný, protože děla spotřebovala veškerou energii.

Pokud to nejsou rozumné bytosti... Kdo to tedy je?

Peanut vrazil do hangáru a muži se na něj tázavě dívali. Necháпали, proč se tak brzy vzdali nepříteli. Kdyby se včas aktivoval ochranný štít. Kdyby...

Peanut taky nic nechápal, ale nevěřil, že Rhodan by chtěl obětovat Pulce jen proto, aby zmátl protivníka.

Lodí otrásl strašlivý výbuch, pak druhý a C-17 se převrátila. Cizí loď patrně zničila vzpěry.

"Proč něco neuděláme?" zeptal se zuřivě jeden z mužů.

Současně Peanut zaslechl ve sluchátkách Rhodanův hlas: "Co je to, majore? Slyšíte mě?"

"Cizinci střílejí na Pulce. Pokus o odvrácení pozornosti nevyšel. Oni šli najisto."

"To není možné. Neprozradil jste se, majore?"

"Určitě ne, pane. Nezapojoil jsem ochranný štít, nic. Obsluhu děl jsem svěřil automaticce a její spínač zmáčkl až v okamžiku, kdy přístroje zaznamenaly první zásah."

"Opusťte loď, majore, a najděte si úkryt v rozvalinách. Ponechte C-17 osudu. Čekám vás ve městě."

V Peanutovi se všechno vzpíralo proti tomuto rozkazu, ale důvěra v Rhodana byla přece jen větší. Kulové lodě o průměru asi pěti metrů se vzdálily, vytvořily klínovou formaci a obloukem se vracely zpátky. Automatické zaměřovače Pulce C-17 byly tentokrát úspěšnější a sestřelily šest lodí. Zbýlé dodržely původní směr, přelétly nad Pulcem a střílely.

"Opouštíme loď," řekl Peanut ke svým mužům. "Každý sám se pokusí dostat do města, kde se sejdeme s Rhodanem." A jako první vyskočil z hangáru a rozběhl se k rozvalinám. Koutkem oka zahlédl, jak se čtyři koule jako dravci vrhají na C-17.

Třicet mužů prchalo pouští. Za nimi se rozpoutalo peklo, ale je nikdo nepronásledoval. Peanuta to poněkud překvapilo, ale protivník

patrně nepředpokládal, že by mohli přežít na zamořené planetě.

C-17 se roztrhla. Tlaková vlna a pekelný žár dosáhl až k mužům. "Zapnout letové agregáty!" nařídil Peanut a zvedl se od země.

Poslední dvě zbylé koule zakroužily nad vrakem Pulce a odlétly, jako by neočekávaly, že někdo přežil. Tento fakt kupodivu Peanuta nijak neuklidnil.

Daleko před nimi se objevil temný bod. Nemohlo to být nic jiného než shift. Peanut zkorigoval let. ve sluchátkách slyšel rozhovory svých mužů s nepřilíš přívětivými komentáři. Všichni si mysleli, že Pulce bylo možné zachránit.

Peanut uvažoval, jestli nemají pravdu. Ale kdoví, co by se stalo, kdyby zapnul ochranný štít. Nepřátelských lodí by přiletělo třeba sto. Už to, jak se objevily...

"Máte ztráty?" zněla Rhodanova první otázka. Lidský život byl pro něj víc než loď za mnoho milionů solarů.

"Žádné, pane, až... na loď."

"Díky bohu. Nepřítel je teď klidnější a nezpůsobí poplach. Byli to Dvounosí?"

"Ne. Lodě byly kulaté, pane."

"Pokud to nebyli oni... Kdo tedy?" zeptal se Rhodan.

"Nevím, pane. Ale snad bych se měl zmínit o tom, jak podivně byl veden ten útok. Nekompromisně, bez ohledu na vlastní ztráty, jako by bylo jedno, jestli útočník sám vyvázne."

"To jenom zvětšuje náš problém, majore. Útočníci byli patrně roboti. Podívám se na to s několika specialisty a vy zůstanete v shiftu," řekl Rhodan. "Pokuste se najít přiměřený úkryt."

O několik minut později stál nad troskami nepřátelské lodě.. Její původní tvar nebylo možné rozeznat, ale technici ji přesto důkladně prohlíželi. Po deseti minutách se dostavili s hlášením:

"Neznámá slitina, poměrně odolná. Z řídicí jednotky mnoho nezbylo, ale všechno bylo automatické a řízené počítačem. Pohon atomový. Přístroje musely být technickým zázrakem, už jen díky svým nepatrným rozměrům; Zbraně byly patrně obyčejné laserové zářiče. Soudit z toho na původ..."

"Říkáte automatika?" zeptal se Rhodan.

"Ano."

"Je možné, že lodě neměly vůbec žádnou posádku?"

"To je docela dobře možné, pane. Plně automatizované řízení by to jen potvrzovalo."

"V troskách C-17 nenajdeme nic, co by se dalo upotřebit," změnil téma Rhodan. "Budeme se muset spokojit s vybavením shiftu, alespoň do té doby, než dorazí Atlan."

Vrátili se k ostatním, kteří zatím vytvořili úkryt pro shift. Major Peanut byl v zajetí Guckyho, který mu vysvětloval, jak by se zachoval on, kdyby byl velitelem Pulce. Vysvobodil jej až Rhodan.

"Majore Peanute, vytvořte tady z toho pevnost. Zůstaneme tu dokud nenajdeme lepší hotel. Já si vezmu pět mužů a rozhlédnu se po městě."

"Neměli bychom se spojit s CRESTEM II a informovat Atlana?"

"Počkáme, majore. Atlan ví, co má podniknout, pokud se neozve. Nerad bych dával neznámému nepříteli příležitost zaměřit náš úkryt. Nezapomeňte, že jsme byli napadeni roboty. Ten, kdo je poslal, je snad přesvědčený o naší smrti. Nechme ho při tom."

Shift řídil opět seržant Jones a s Rhodanem jel ještě doktor Berger, Wuriu Sengu, Kasom a Gucky. Tolot zůstal.

Rhodan pozorně sledoval směr jízdy a mhouřil oči, jako by jej červené slunce oslepovalo. Začínal litovat, že se vydal na Destroy, i když zatím neztratil jediného muže.

"Nenapadlo vás, pane," ozval se seržant Jones, "že ty trosky vystupují nějak ostřeji než dřív? Máte pro to nějaké vysvětlení, teda kromě toho, že někdo odstranil písek, abychom se dostali ke vchodům?"

"Písek odvál vítr," konstatoval doktor Berger. "Kdo by si dával práci s uvolňováním rozvalin?"

"Třeba ten, kdo zničil naši loď," prohlásil klidně Kasom.

"Ten nejspíš ne, ale Jones má pravdu. Písek není odváť, někdo ho odstranil, někdo, kdo se chtěl dostat do rozvalin. Co tomu říkáte vy, Sengu?"

Mutant to pochopil jako výzvu k nasazení svých schopností a požádal, aby zastavili. Právě byli na široké ulici mezi dvěma obnaženými rozvalinami. V boční uličce se vršily hromady písku. Zepředu šikmo padaly paprsky červeného slunce a dodávaly scénérii

až strašidelný nádech.

Sengu se zadíval na trosky a jeho pohled pronikl přes zeď.

"Je tma," mumlal. "Pod rozvalinami musejí být ohromné prostory, ale jsou prázdné a temné."

Gucky se neklidně pohnul. "Mohl bych se teleportovat."

"Zůstaneš tady. Alespoň zatím," nařídil mu Rhodan.

Do nastalého ticha zapípala vysílačka a z reproduktoru zaznělo: "Kulové lodě. Napadnou nás... Stojí těsně nad horizontem a seskupují se do formace. Pane, slyšíte nás?"

2.

Major Peanut se rozhodl vybudovat zákop, který by vedl k nejbližší rozvalině. Tolot popadl nejtěžší laserovou zbraň a pustil se do práce. Písek se v žáru paprsku rozpouštěl a odpařoval. Tolot změnil molekulární hustotu svého těla a žádné horko mu nemohlo ublížit. Postupoval rychle kupředu, až se nad úkrytem začal zvedat temný mrak.

Major Peanut se obával, zda Rhodanovu poznámku o pevnosti nepochopil příliš doslovně. Mrak mohl přilákat pozornost. Ani nedomýšlel a hlídka, postavená u vchodu, vyhlásila poplach.

Tolot okamžitě vypnul zbraň a nastavil na větší vzdálenost. Tento typ bylo možné použít jako dalekonosné dělo.

Od východu se blížilo pět lodí. Letěly velmi nízko v klínové formaci a byly stejné jako ty, co zničily C-17.

Rhodan byl okamžitě uvědomen a jeho shift se vracel. Lodi přelétly nad úkrytem, ale nezaútočily.

Doktor Berger, který stál před svými přístroji, zasl. "ty lodě vysílají záření, neviditelné a zcela neškodné. je podstatně slabší než záření této planety. Co to má znamenat? Přece nebudu topit v kbelíku vody někoho, kdo plave v moři."

Rhodan, který zůstal v shiftu, to slyšel přes interkom.

"Záření? Ale to je přece nesmyslné."

"Jistě!" volal Berger. "Chápal bych, kdyby na nás vyslali smrtelnou dávku, ale oni nás napadají neškodnými paprsky!"

Rhodan horečně přemýšlel, ale nepřišel na nic. Lodi jednaly nelogicky, a to se od robotů nedalo čekat. Záření tedy muselo mít nějaký smysl. Něčeho se jím mělo dosáhnout. Pokud bylo neškodné pro lidský organismus, pro jiný třeba ne.

Kulové lodi přeletěly ještě jednou a zmizely.

Rhodan vystoupil z shiftu. "Bergere, pokuste se zjistit, co je s tím zářením. Nezapomínejte, že jde jistě o strážní roboty, kteří mají napadat vetřelce. Na nás záření nepůsobí, na jiné bytosti patrně ano."

Silný muž - fyzik - odstrčil Bergera stranou. "Něco mě napadlo, pane..."

Rhodan zvedl obočí. "Ven s tím!"

Fyzik se vítězně podíval na doktora Bergera. "K výsledku nevedou vždycky jen vědecké výzkumy, často stačí logické myšlení. Byli jsme napadeni loďmi, řízenými roboty, je to tak? Lze se domnívat, že neměly být napadeny organické bytosti, ale rovněž roboti. To zařízení mělo poškodit třeba motorické funkce, je to tak?"

"Je to tak..." odfrkl si pohrdavě doktor Berger. "Velectěný pane kolego, všechna čest vaší fantazii, ale tady máme fakta..."

"Počkejte!" zasáhl Rhodan. "Každý má právo pronést svůj názor a vývody doktora Fuxera nejsou nijak pochybené. Máte výsledky měření, Fuxere. Pokuste se z nich něco vytáhnout."

Fuxer odešel. Berger se za ním nejdřív zlomyslně ušklíbal, ale pak mu to nedalo, šel taky a společně se pustili do výpočtů.

Jones zavezl shift do úkrytu. S Tolotovou pomocí vybudoval něco jako garáž a oba muži se připojili k ostatním.

"Vzduch máme ještě na takových osmdesát až devadesát hodin," řekl Rhodan. "Do té doby nás vyzvedne Atlan. Abychom se pojistili, přesně za tři dny zavoláme o pomoc. Ale C-17 jsme neobtěžovali nadarmo. Musíme přijít na to, co se tu odehrálo a ještě odehrává. ty kulové lodi tady nejsou jen tak, pro nic za nic."

Gucky si po celou dobu něco šeptal s Wuriu Sengu a teprve teď oba nastavili mikrofony v přilbách na normální hlasitost.

"Mám návrh," překřičel Gucky všechny ostatní a major Peanut se zatvářil, jako by očekával nejhorší. Rhodan neřekl nic.

"Sengu a já se vydáme na průzkum rozvalin. S tamtou károu se jakživi nikam nedostaneme. Krátce a dobře, do dvou hodin zodpovíme všechny vaše otázky."

"Navrhuji, abyste mě vzali sebou," řekl Kasom.

"Ty jsi jen přítěž," odmítl stroze Gucky.

"Ale já jistě ne," ušklíbl Tolot.

Japonec řekl smířlivě: "Gucky to nemyslí špatně a já s ním musím souhlasit. Největší svobody pohybu dosáhneme když budeme sami."

"Proti tomu nic nemám," prohlásil Rhodan, "ale musíte mi slíbit, že se okamžitě vrátíte, jakmile vás zavolám."

Oba se teleportovali do rozvalin.

Rudé slunce stálo těsně nad obzorem. Lodě se už neukázaly a

muži se v úkrytu zařídili co možná nejpohodlněji, přestože ochranné oděvy byly velkou přítěží. Jedlo se v shiftu, kde bylo možné otevřít helmu.

Gucky a Sengu se ještě neozvali a Rhodan si pomalu začal dělat starosti. Držel se stranou a nemluvil. Kasom a Tolot spali. Do západu slunce se nic nezměnilo.

Po několika skocích se Gucky a Sengu dostali do části města, kterou ještě neviděli. Rozvaliny tu nebyly zasypané a stěny nesly stopy žáru, který zničil město.

"Atomová katastrofa," řekl Sengu, kterému Gucky rozuměl i bez mikrofonu. "Někdo zničil celý svět. Kdo?"

"Kdo asi? Tipoval bych Mistry ostrovů."

Sengu si myslel totéž, jen motiv mu nebyl jasný.

Drželi se za ruce, aby je Gucky mohl teleportovat do bezpečí. Sengu najednou ucítil, že myšobova ruka se zachvěla.

"Co je s tebou?"

"Impulzy. Myšlenkové impulzy. Nevím, odkud přicházejí, ale jsou znepokojující. Jsou divné, zmatené a nedávají smysl."

"Nepocházejí od našich?"

"Nejsou to vůbec lidské myšlenky."

Stáli uprostřed široké ulice a rozhlíželi se na všechny strany. Brzy měla nastat noc. Slunce už nebylo vidět, jen vrcholky rozvalin byly ozářeny posledními červenými paprsky.

"Vrátíme se k Rhodanovi," navrhl Sengu.

"Nejdřív musím vědět, o co jde. Žádné polovičaté informace! Potřebuju mít jistotu! Tyhle impulzy... pocházejí od organických bytostí. Žijí tady v rozvalinách. Co když útok lodí patřil jim?"

Teleportovali o kousek dál a intenzita impulzů zesílila. Směr tedy měli správný, ovšem stouplo nebezpečí prozrazení.

"Ta budova před námi..." mumlal Sengu a Gucky četl jeho myšlenky, "počkej, to je zajímavé! Místnosti... Jsou vyklizené a vypadají jako nové. V klenutém sklepe je světlo a stojí tam přístroje..."

Oba bez teleportace doběhli do protějšího domu, jehož rozvaliny nabízely spousty úkrytů.

"Něco se tam pohnulo," řekl Gucky.

"Taky jsem to zahlédl. A ve sklepe je světlo, Gucky!"

Upřeně se dívali na poměrně zachovalou budovu. Japonec svíral svou zbraň, jejíž chlad jej uklidňoval. Naproti se nic nehýbalo a v místě, kde Gucky zahlédl pohyb, byla úplná tma. Vnější mikrofony nezachytily ani sebemenší šramot. Na nebi zazářila Mlhovina Andromedy.

Gucky se domluvil se svým společníkem, namířil baterku na místo, kde viděl stín, a rozsvítil.

Kužel světla dosahoval až na protější stranu ulice a ozařoval vchod. Postavy, které odhalil, ztrnulý, jako by je překvapení zbavilo schopnosti pohybu.

Šlo o příšerné zjevy, které nebylo možné označit za humanoidní bytosti. Neskutečně stavění tvorové, fantastické obrazy ze zlého snu, připomínající zhmotnělé cáry mlhy.

Gucky se roztřásl a světlo se začalo pohybovat. Když se mu podařilo vrátit na původní místo, přízraky byly pryč. Gucky vypnul baterku. "Co to bylo?" zeptal se ohromeně.

"Živí tvorové," řekl Sengu. "Bydlí pod rozvalinami."

Gucky se otřásl. "Živí? To byly přízraky, strašidla! Zjevení, která nemohou být skutečná! Některým chyběla hlava, jiné zrůdy byly bílé nebo úplně bezbarvé. Viděl jsem čtyři, ale taky osm rukou, u něčeho nebyly nohy, ale zase to mělo tři hlavy. To se mi snad jenom zdálo."

"Byla to skutečnost," upamatoval ho vážně Sengu. "Vzpomeň si na ty impulsy."

Gucky naslouchal vnitřnímu hlasu a zavrtěl hlavou. "Už necítím nic. Buďto jsem se já zbláznil, nebo oni dokážou vytvořit clonu pro svůj mozek. Všiml sis, že ani jedna bytost se nepodobala druhé? Jako by to byli mišenci spousty různých ras."

"Mutanti," prohlásil Sengu. "Žijí už po generace pod vlivem radioaktivního záření. Jejich genetický kód se musel změnit."

"Musíme je poznat blíže, Sengu. Mám nápad - deflektor! Uděláme se neviditelnými!"

Sengu zaváhal, ale pak přikývl a podal Guckymu ruku. Myšob věděl, že se pouští do odvážné hry, ale spoléhal na ochranný oděv, který minimalizoval účinky jakéhokoliv útoku. Položil druhou ruku na ovládač deflektorů, soustředil se na podzemní sklepení s přístroji a

skočil společně se Senguem.

Když opět prohlédl, bylo světlo. V klenutém stropě zářila celá řada lamp. Přístroje stály rovněž v nekonečných řadách a na stěnách visely temné monitory. Vypadaly, jako by byly dlouho mimo provoz.

Oba mutanti zapnuli deflektory, ale Sengu se nestal neviditelným. Zůstal uprostřed chodby.

Gucky se zděsil. Co je se Senguovým oblekem? Ještě nikdy se nestalo, že by některý z přístrojů selhal. Taková náhoda! V chodbě bylo slyšet kroky přicházejících mutantů.

Sengu se otočil na Guckyho a vzrušeně gestikuloval. Myšob se mu ani nedivil, protože... A najednou se zarazil. Jak to, že jej Sengu vidí? Zvedl ruce - a viděl je taky.

Ani on nebyl neviditelný.

Nefungoval ani jeden deflektor.

To už nemohla být náhoda. Mutované bytosti musely mít nějakou technickou vymoženost, která rušila účinek deflektorů. V tom případě by ovšem byly technicky vyspělejší než většina civilizační domovské galaxie.

Guckyho vůbec nenapadlo, jak je jeho uvažování scestné. I kdyby mutované bytosti měly takovou technickou pomůcku, jak by ji mohly tak rychle zapojit? Jak by mohly vědět, že vetřelci mají deflektory?

Ale ať už tomu bylo jakkoliv, Sengu a Gucky tu stáli zcela viditelní a ze všech stran se blížily monstrózní příšery.

Gucky se postavil zády ke stěně a soustředil se na hlavní chodbu. Jeho mozek převzal povel k telekinezi a předal jej do mutovaného sektoru. V tom okamžiku se před oběma přáteli vztyčila neviditelná stěna, která Guckymu už tolikrát zachránila život. Byla mnohem spolehlivější než přístroje a i tentokrát fungovala.

Gucky zapnul vysílačku. Teď už bylo jedno, jestli si je někdo zaměří.

"Perry, ozvi se!"

V odpověď zazněl Tolotův hlas.

"Vězíme v pěkné kaši," hlásil Gucky. "Mohl bych se teleportovat, ale nejdřív musíme zjistit, s kým máme tu cestu..."

"Nemluv tolik! Kde jste?"

"Pod rozvalinami. Jsme obklopeni mutanty. Naše deflektory nefungují, takže se nemůžeme zneviditelnit. Zkousím to s telekinezí. Možná bychom mohli vzít jednoho..." ve sluchátkách zazněla změť hlasů, a pak řekl Rhodan:

"Okamžitě se vraťte! Žádné experimenty!"

"Já jenom..."

"Slyšel jsi! Okamžitě zpátky! Mimochodem - vysadily všechny deflektory. Snad teď chápeš, že máme co do činění s protivníkem, kterého nesmíme podceňovat. Možná už nefungují ani ochranné štíty a letové agregáty."

Gucky zalpal po dechu. Koutkem oka viděl, jak se postavy blíží a zaslechl Senguův výkřik.

"Nestřílej!" řekl rychle Gucky, "ať všechno nezkazíme."

O chvíli později už oba stáli na temné ulici. Po třech dalších teleportačních skocích se octli zpět v táboře.

3.

Doktor Berger zakončil přednášku slovy: "Souvislost je jasná. Podivné záření, kterým nás zasáhly lodě, řízené roboty, nebylo tak nevinné, jak jsme zpočátku soudili. Neúčinné bylo v porovnání se zářeními na této planetě a hlavně - nepůsobilo na náš organizmus, jen ovlivnilo naše přístroje. Jestli je to náhoda nebo úmysl, nelze říct. Později se nejspíš dozvíme víc. To je všechno, co jsem vám chtěl sdělit."

Nebe nejprve zešedlo, a pak rudě zaplanulo. Mlhovina Andromedy zmizela nad západním obzorem a na celém nebi nebylo vidět jedinou hvězdu.

"Třeba to byl úmysl," poznamenal zamyšleně Rhodan. "Ale proč právě deflektory? Přístroje na lodích, řízených roboty přece nemohly vědět, že nějaké deflektory máme. Nebo to věděly?"

"Možná," začal rozvíjet svou myšlenku doktor Fuxer, "že nechťely napadnout nás, ale tamty. je to jen takový nápad, pane, ale... Roboti jsou naprogramováni a nic nezapomenou, ani po stu nebo třeba tisíci letech."

"Válka na této planetě propukla před třemi sty lety," mumlal Rhodan a uznale přikývl. "Asi máte pravdu, ale přece jen... Proč právě deflektory?"

Berger ukázal k městu. "To, co tam žije, potřebuje k životu záření, které je pro nás smrtelné. Kdyby to záření zaniklo, nejspíš by zemřeli. Ovšem proč jejich záření vypíná deflektory, mi není jasné."

"Tady je nejasností víc," dal mu za pravdu Rhodan. "Jakmile bude světlo, pokusíme se tuhle záležitost nějak vyřešit. Tušil jsem, že na Destroyi něco neklape."

"Kdybys ty mutanty viděl!" řekl Gucky a otrásl se. "Jejich nynější forma nenapovídá nic o původní bytosti a rase. Jsou dlouzí a hubení, mají mnoho nohou i rukou, spíš tykadel. Jejich pleť má bílou barvu. Pohybují se neohrabaně. Jsem si jistý, že jsme nikdy neviděli nic podobného."

"Mutace dělá divy, v pozitivním i negativním smyslu," řekl Rhodan. "Pokusíme se navázat s nimi kontakt."

"Vezmeme si shift," navrhl Peanut.

"Jistě," přisvědčil Rhodan. "Pokud jsou naše domněnky správné, mutanti nás považují za nepřátele a zaútočí vším, co mají k dispozici. Tolote, vy zůstanete tady a převezmete velení. Mutanti by se mohli pokusit nás najít. Pokud vás napadnou, braňte se a okamžitě mi dejte vědět."

Rhodan si vybral deset mužů, shift se pomalu zvedl a vznášel se ve výšce asi tří metrů. Gucky seděl vedle seržanta Jonese a snažil se najít cestu. Nebylo to tak jednoduché, protože v noci se teleportoval.

"Jděte ještě výš," řekl Gucky, "abych měl přehled."

"Tak se ale zvýší riziko prozrazení."

"No a? Stejně se s nimi chceme spojit."

Shift se zvedl. Na východním obzoru se objevilo červené slunce Alurin. Nebe bylo jedním planoucím mořem s cáry zelených mraků a rozvaliny vypadaly, jako by hořely.

Gucky objevil budovu, v jejímž sklepe byli, ale necítil žádné myšlenkové impulzy.

Rhodan vydal rozkaz k přistání a shift se na zemi natočil tak, že stál přímo proti čelní stěně zachovalého domu. "Je to ono?" zeptal se a Sengu přikývl.

Rhodan okamžik uvažoval, a pak rozhodl: "Pokud nepřijdou, budeme muset začít my. Myslíš, že mají laserové zbraně?"

"Včera žádné neměli. Šli na nás pěťmi - pokud vůbec pěťmi mají," odpověděl Gucky.

Rhodan přimhouřil oči a hleděl na portál. Vrata chyběla a vstup byl jen černým otvorem ve světlé, glazované zdi. "Mám dojem, že jsme pozorováni," řekl najednou.

"Žádné impulzy," tvrdil Gucky.

"Jsou to mutanti. Možná mají schopnost clonit činnost svých mozků."

Kasom zaklapl přilbu. "Půjdu se podívat, pane. Proti střelbě se můžu krýt za shiftem, ale to nebude třeba. Až mě ti mutanti uvidí..."

"...udělá se jim zle," zapištěl Gucky.

"Jít sám je příliš riskantní, Kasome," řekl Rhodan. "Aspoň si vezměte někoho sebou. Vyberte si sám."

Gucky nečekal na Kasomovo rozhodnutí a zaklapl svou přilbu. Vlastně se hlásili všichni muži.

"Půjde jen Kasom, Gucky a... Chtěl jsem požádat vás, doktore Fuxere," řekl Rhodan.

Fuxer poklepal na svou zbraň. "Při posledním mistrovství na Zemi jsem nastřílel..."

"No jo, jenže to se střefovalo na umělé zajíce a nikdo nestřílel na vás," upřesnil to Gucky.

"Nejspíš se nebude vůbec střílet," prohlásil Rhodan. "Nechci krvavou lázeň. V mých očích bude hrdina ten, kdo se s mutanty dokáže domluvit."

Ven se dostali prolukou v podlaze. Jones musel zvednout shift do výšky, aby Kasom vůbec mohl vylézt. Rhodan se posadil k ovládačům palubních zbraní a nespouštěl oči ze vchodu. Tak jako ostatní nevěnoval žádnou pozornost okolí.

Když se Kasom konečně mohl napřímit, rozhlédl se, ale neviděl nic. Vyкроčil k budově a Gucky s Fuxerem šli asi metr za ním a pečlivě se vyhýbali hromadám trosek.

Mutanti zaútočili z boční uličky. Během okamžiku byli tak blízko, že Rhodan nemohl použít zbraně. Jediný Gucky by se snad stačil teleportovat, jenže zase nemohl opustit kamarády.

Kasom tasil zbraň, ale zatím nevystřelil.

Mutanti byli ozbrojeni pouze kameny a kovovými tyčemi a s těmi se zarputile vrhli na domnělé úhlavní nepřátele. Z jejich jednání bylo jasně patrné, že Pozemšťany považují za někoho docela jiného.

A to byl právě důvod, proč se Kasom zdráhal použít zbraně. Domníval se, že postačí ochranné pole obleku.

Mutanti narazili na neviditelné ochranné štíty a bezradně se zastavili.

"Všechno je v pořádku," řekl Kasom. "Uvidíme, co bude dál."

První útok byl tedy odražen, ale následoval druhý. Byl důkazem toho, že mutanti pocházejí z technicky vyspělé rasy. Znali strukturu ochranného pole a věděli, že působí jako pevný materiál. Se všemi jeho přednostmi i nevýhodami.

Mutantů bylo asi padesát a šlo o neskutečné zrůdy. ty se znovu vrhly na tři nepřátele, ale tentokrát se je jen snažily odstrkat. Pomalu ale jistě se blížili ke vchodu.

"Unášejí nás," řekl Kasom. "Chtějí nás odvléct do svého úkrytu."

"Co tím sledují?" zeptal se Fuxer. "Maximálně nás můžou nechat vyhladovět. Proč se nebráníme? Můžeme taky odletět!"

"Počkat!" řekl Kasom a byl vděčný Rhodanovi, že se do toho neplete. "Nemůžou nám nic udělat, a tak se aspoň dozvíme, co od nás vlastně chtějí a za koho nás považují."

"Moc milá společnost," stěžoval si Gucky, ale nechal se odstrkat do vstupní haly ohromné budovy.

"Všechno v pořádku?" zazněl ve sluchátkách Rhodanův hlas.

"Nedělejte si starosti, pane," odpověděl Kasom. "Kdyby šlo do tuhého, ozveme se. Nevěřím, že mutanti mají prostředek, jak proniknout za ochranný štít."

Byli dotlačeni k jakési šachtě a pomalu se snášeli dolů. Jestliže fungoval antigravitační výtah, v rozvalinách města musel být silný zdroj energie.

Nejdřív byla kolem tma, a pak stále světleji. Gucky už tušil, že zanedlouho uvidí místo, na kterém byl včera.

Zatímco klesali dolů, mohli slyšet, o čem mluví muži v shiftu. Seržant Jones navrhoval, aby vtrhli do budovy a učinili s mutanty krátký proces. Sengu zpravoval ostatní o tom, co vidí za zdmi, a taky to byl on, kdo třem přátelům zachránil život.

"To je divné," říkal tiše. "V hale je světlo, až příliš světlo, jako by tam došlo k atomovému požáru. Mutanti tam nejsou. Ale ono to asi není v hale, ale v místě, kde končí šachta. Počkejte... Rozeznávám příčku, která byla postavena mezi vyústěním šachty a halou s přístroji. Samotná hala je nezměněná. Ale v místě, kde končí hala..."

"Atomový požár?" zeptal se Rhodan. "Co tím chcete říct?"

"Je to jako bych nahlížel do nitra atomového reaktoru," odpověděl nejistě Sengu, "ale není to reaktor. Určitě tam končí výtahová šachta." Na okamžik se odmlčel. "V šachtě je přepážka... Bude odstraněna až na poslední chvíli, a pak... Kasome, pak přistanete v atomovém reaktoru!"

Kasom zbledl a Fuxer začal klít.

"Zapněte letové agregáty!" nařídil Rhodan. "Rychle! Pak se musíte dostat nahoru a vší silou odstrčit mutanty, jinak vás zase zaženou do šachty."

Kasom zareagoval jako první. Zbrzdil pád, zastavil se a začal

stoupat, nejdřív pomalu, a pak stále rostoucí rychlostí. Gucky a Fuxer jej beze slova následovali. Když se podívali dolů, viděli, že příčka už zmizela a zdola zazářilo světlo.

Kdyby je Sengu nevaroval, přistáli by v atomovém pekle. Oděvy by je sice na chvíli ochránily, ale...

Jako střely vylétli z šachty a mutanti, kteří se zvědavě dívali dolů, byli odraženi stranou. Ochranné štíty zmírnily náraz o strop.

Tentokrát už Kasom nezaváhal. Vyrhl zbraň a začal na nestvůry střílet. Fuxer odreagoval svůj šok stejným způsobem.

Gucky telekineticky srazil několik mutantů do šachty, což se sice nedalo označit jako humánní čin, ale bylo to pochopitelné. Teprve Rhodanův rozkaz je přivedl k rozumu.

V tom okamžiku zazněl ve sluchátkách Tolotův hlas: "Budeme napadeni... Jsou jich stovky. S ručními zbraněmi na ně nestačíme. Ohlaste se!"

Rhodan klidným hlasem rozkázal: "Jonesi, leťte k táboru a pospěšte si."

4.

Mutanty objevil muž na hlídce nad základnou. Nejprve zahlédl pohyb, ale pak se najednou mezi rozvalinami vynořily desítky postav, které jako by přicházely ze zlého snu. Mužův rozum se vzpíral považovat je za skutečnost, ale tento pocit mu naštěstí nezabránil způsobit poplach.

Tolot bleskově zorganizoval obranu, ale i když mutanti neměli žádné zbraně, povážlivé bylo jejich množství. Jakmile zjistili, že byli zpozorováni, přestali se krýt a naráz se zvedli, někteří dokonce jen několik metrů od základny.

Tolot informoval Rhodana a vydal rozkaz k palbě. Pozemšťané museli střílet, pokud nechtěli být doslova převálcováni. Hned první salva vytvořila široké proluky ve frontě mutantů, kteří útočili s nepopsatelnou zuřivostí. Takto útočí jen bytosti, jejichž nenávist nerostla hodiny nebo dny, ale živila se roky nebo celá staletí, kdy byli nepřítelem drženi v područí.

Přes hory sražených mutantů lezly desítky dalších. Konečně zazněl motor shiftu. Čelní fronta mutantů zakolísala, ale jen na okamžik, a pak se vrhla kupředu.

"Tolote!" zvolal Rhodan do mikrofonu, "slyšíte mě? Každý popadne, co unese a okamžitě k shiftu! Už jsme jich zabili trochu moc. Jejich nepřátelé jsou patrně i našimi nepřáteli, ale vyprávějte to těm nešťastníkům."

"V několika minutách jsme u vás, pane. Nemůžete přistát ještě o něco blíž?"

Jones zvedl pancéřované vozidlo těsně nad hlavy mutantů a přistál u vstupu do základny. Otevřel příčku a první muži vskočili dovnitř.

"Dolů do nákladního prostoru, tady není dost místa!" nařídil jim Jones. "A pospěšte si!"

Poslední nastoupil Tolot a shift odstartoval.

Mutanti zůstali dole, vrhli se do úkrytu cizinců a pátrali po bytostech, které tam snad zůstaly. Kromě několika prázdných zásobníků a plechovek od konzerv nenašli nic. Své zklamání vyjádřili výkřikem, který zaznamenaly i palubní mikrofony shiftu.

"Chudáci!" povzdechl si Rhodan, ale Guckymu se nezavděčil.

"Tak ty jim říkáš chudáci! Asi proto, že mě chtěli uškvařit. Kdyby mi to přál Kasom, tomu bych se nedivil, ale co by z toho měli oni, kdyby ze mě upravili grilovanou specialitu?"

"Bolesti břicha," konstaloval suše Rhodan.

"Já bych si spíš tipnul na akutní otravu," řekl doktor Fuxer, ale dodal: "Stejně musím s Guckym souhlasit. Mně mutanti nejsou nijak sympatičtí."

"To není rozhodující. Mají příčinu, proč napadají svého nepřítele, za kterého nás považují. Je v našem zájmu, abychom se s nimi domluvili."

"S mutanty není možné navázat kontakt," prohlásil přesvědčivě Sengu. "Jsou úplně oslepení nenávistí a napadají cokoli, co nepatří k nim. Jak jim chcete vysvětlit podstatu omylu, jehož jsou obětí?"

Promluvil doktor Berger, který až doposud mlčel: "Jsem si jistý, že v jiných městech a na jiných kontinentech jsou další bytosti, které přežily. Měli bychom se po nich podívat. S mutanty se nedá domluvit, o tom jsme se přesvědčili, ale třeba najdeme někoho, s kým bude dorozumění možné."

Rhodan pomalu přikývl. "Možná máte pravdu. Co myslíte vy, Tolote... ? Kasome...?"

Tolot pokrčil rameny. "Tohle město nebo jiné... Jaký je v tom rozdíl? Na jiném místě třeba uspějeme. Ostatně bych neměl nic proti tomu, kdyby tu byl Atlan. Co tady vlastně hledáte, pane?"

"Sám nevím," připustil Rhodan. "Je tu nějaké tajemství, snad nebezpečné nebo takové, které nám dá odpověď na desítky neřešitelných otázek. Copak to nestojí za to?"

"Stojí, pokud je pravda to, co se domníváte," řekl Tolot.

Kasom si přisadil: "Narazili jsme na nějakou stopu, o tom nepochybují. Tenhle svět byl zničen a ještě dnes se roboti snaží zneškodnit kohokoli, kdo přežil. Pomocí prostředků, které jsou očividně neškodné. A potom ta nenávist. Já nevím, ale nemůžu se zbavit dojmu, že jsme tady narazili na věc, která má rozhodující význam pro naši budoucnost."

"Nebo minulost," řekl Gucky.

Rhodan se na něj pátravě podíval: "Co tím chceš říct?"

"Řekl jsem to jen tak... Víš, válka tady byla před třemi sty lety, takže rozhodující událost se musela odehrát tehdy. Tajemství může být odhaleno jen v minulosti. Mutanti jsou pozůstatky této minulosti. Kdyby nám řekli, co se stalo a proč k tomu došlo..."

"Kdyby to udělali," skočil mu do řeči Rhodan, "dověděli bychom se i to, kdo jsou nebo spíš kým byli. Ale jak je k tomu přimět?"

"Stačí jeden zajatec. Hlavně ale vím o osobnosti, která dokáže i nemožné. Osobnost, jejíž schopnosti a udatnost jsou mimo veškerou pochybnost, jejíž pověst přesahuje domovskou galaxii a nepřátelé při pouhém vyslovení jejího jména blednou a třesou se hrůzou. Bojovník za svobodu a spravedlnost, neúplatný zastánce utlačovaných, mstitel bezpráví, přítel bezmocných..."

"Krátko řečeno," přerušil jej bezohledně Rhodan, "myslíš sebe."

Tolot se bouřlivě rozesmál a nedbal ani Kasomových varovných pohledů. Gucky založil ruce v bok: "Máš štěstí, že beru ohled na ostatní, jinak bych si tě podal!"

Byl to komický pohled: Myšob, vysoký přesně jeden metr, stál v hrozivém postoji proti halutskému obrově, který smíchy sotva popadal dech. Ostatní muži v kabině se snažili nedat najevo sympatie ať už k jedné nebo ke druhé straně.

"Žerty stranou!" prohlásil povzneseně Gucky, "raději se budeme věnovat méně zábavné stránce života. Přestaň se smát, nebo se aspoň podívej do zrcadla, abys měl pro svůj smích důvod."

Tolot zachytil Rhodanův pohled a uklidnil se.

"Veliký bojovníku a mstiteli nevinných - co kdybychom si promluvili o tvém návrhu? Chceš někoho zajmout? Dobrá, ale jak si to představuješ?"

"Skočím do města tam dole... Kde je?"

"Odlétáme kousek stranou, abychom mutantům dopřáli klid," vysvětlil Rhodan.

"Pro mě za mě si přistaňte třeba na mořském břehu," zavrčel Gucky.

"Že je tu tolik moří," poznamenal ironicky Kasom.

"Bylo," řekl Rhodan. "Guckyho nápad vůbec není hloupý."

Gucky pyšně prošel mezi muži a zastavil se před Rhodanem: "Jsi jediný, kdo dokáže ocenit moje schopnosti. Přivedu ti nejlepšího

zajatce, jakého jsi kdy viděl."

Shift stál na pozvolna spadajícím, mírně zvlňněném úbočí a nad ním se klenulo modrozelené nebe. Dno vyschlého moře bylo suché, tvrdé a téměř bez písku. Na několika místech byly prohlubně a rozsedliny a nedaleko se zvedala tabulová hora, která byla dříve ostrovem. U jejího úpatí byly jeskyně, dříve omývané mořem.

"Tady je to přehledné," prohlásil seržant Jones, "a mutanti nás nemohou překvapit. Nahoře bychom byli ještě bezpečnější."

"Počkáme do večera," řekl Rhodan.

"Já se dám na cestu hned," řekl Gucky a než někdo stačil protestovat, teleportoval se na tabulovou horu, odkud měl nádherný výhled. Zásoba vzduchu v jeho skafandru stačila ještě na šedesát hodin, stejně tak výživa. Kromě toho měl lehkou ruční zbraň, ale jeho největším trumfem bylo sebevědomí a pocit nadřazenosti nad všemi ostatními bytostmi.

Z tohoto místa vypadal shift jako nepatrný bod uprostřed pustiny, ale prostřednictvím telekomu bylo slyšet všechno, co si muži na palubě povídají.

Gucky ztlumil příjem a rozhlédl se. Vrchol bývalého ostrova byl výš než pevnina a na obzoru bylo vidět rozvaliny města. Bylo vzdálené asi dvacet kilometrů a pro myšoba to nebyla žádná vzdálenost. Připravil se na teleportaci, ale najednou se zarazil a vypnul telekom. Nebylo pochyby. Cítil myšlenkové impulsy.

Samotný fakt by jej nemohl tak ohromit jako skutečnost, že zná vzorek těchto impulsů.

Někde na této planetě myslela bytost, se kterou se Gucky už setkal.

Plně se soustředil a zaměřoval výchozí bod impulsů. K jeho největšímu překvapení vycházely zdola, z nitra tabulové hory, z místa přímo pod jeho nohama.

Uvnitř bývalého ostrova, někde v dutině nebo jeskyni, existovaly živé bytosti. Jejich myšlenky se daly zachytit, ale bylo jich tak mnoho a mísily se jedna přes druhou, že nešlo vypreparovat a dešifrovat jednu samotnou.

Gucky zapomněl na slib přivést mutantů. Tohle bylo mnohem zajímavější.

Po krátkém zvážení situace teleportoval k úpatí hory, kde byly jeskyně. Jestli existuje nějaký vchod do podzemí, tak jedině tam. Pak musel zase přemýšlet. Kdyby teleportoval naslepo, materializoval by se na neznámém místě. Když půjde normální cestou, může se snadněji orientovat a v případě krajní nouze kdykoliv teleportuje nahoru, kde to zná.

Zapnul telekom a zavolał Rhodana.

"Gucky? Co je? Kde vězíš? Objevil jsi něco?"

"Tolik otázek najednou!" stěžoval si Gucky. "Pochopitelně jsem něco objevil, ale ne ve městě. Stojím na úpatí té tabulové hory, která je od vás dobře vidět. Vy ale zůstaňte, kde jste. Já se tu musím porozhlédnout. Uvnitř někdo bydlí."

"V hoře někdo bydlí? Vyjadřuj se srozumitelněji."

"To nejde, Perry. Někdo tam bydlí, ale víc nevím."

"Mutanti?"

"Ještě nevím. Každopádně znám vzorek mozkových vln, a to už od dřívějšíka. Uvnitř téhle krtiny bydlí staří známí."

"Musíš být opatrný, Gucky," řekl po chvílce Rhodan. "Rozhodně nemáme žádné dobré, staré známé, které bys mohl znát z Mléčné dráhy a kteří by teď bydleli tady. Nemýlíš se?"

"Určitě ne. Takže se dávám na pochod. Kdybych se do dvou hodin nevrátil, přijď sem."

"Proč si nenecháš zapnutý interkom?"

"Nechci se rozptylovat."

"Jak myslíš. Počkáme dvě hodiny a když o sobě nedáš vědět, vyrazíme."

"Je to příjemné mít v zádech takovou pomoc," řekl Gucky a vypnul mikrofon. Ticho bylo najednou skoro strašidelné, ale na druhou stranu i příjemné. Gucky zkontroloval zbraň a rozhlédl se.

Půda tu byla uhlazená a téměř bez kamínků. V širokých žlabech, které byly stále dobře patrné, dříve protékaly podmořské proudy a stěny tabulové hory se zvedaly do výše jako gigantičtí obři.

Gucky tu nerozhodně stál. Vnější mikrofony nepřenášely žádný zvuk a i kdyby tu bylo moře, nemohlo být pod hladinou větší ticho.

Ale myšlenkové impulsy tu byly!

Gucky se pokusil zjistit směr, odkud přicházejí, ale nebylo to

snadné. Jistě, vycházely z bývalého ostrova, ale ze všech směrů a lokalizovat jednotlivé bylo téměř nemožné. Jen na kratičký okamžik se objevil silnější impuls, který se dal transformovat do jasné myšlenky, ale ani ta neříkala nic:

"...u Xeresty byla registrována nedovoleně vysoká spotřeba vzduchu k dýchání - bude upozorněna dozorčím orgánem..."

Nebylo to sice docela jasné, ale v každém případě šlo o rozumový myšlenkový pochod. Obyvatelé tabulové hory měli problémy se zásobováním vzduchem a na tomto světě nešlo o nic divného, ale to je odlišovalo od mutantů, kteří zamořený vzduch dýchali. To znamená, že v nitru hory žily bytosti, jejichž organizmus byl závislý na čistém vzduchu.

Jak šel Gucky blíž, pomalu v něm rostlo podezření, že uvnitř musejí žít potomci dávného obyvatelstva planety Destroy, a to v původní, to znamená nikoliv mutované, podobě. To všechno vydedukoval z toho jediného srozumitelného myšlenkového impulzů.

Stěna tabulové hory se najednou rozestoupila a místo ní se objevila proluka, široká dvacet metrů. Za ní byla chodba, dlouhá asi padesát metrů, která končila náhle před hladkou stěnou bez jediné spáry.

Gucky okamžitě pochopil, že se nejedná o přirozenou skalní stěnu, na to byla příliš hladká a dokonale kolmá. Muselo jít o stěnu, která uzavírala vchod do hory a za ní určitě začínal tajemný svět, ve kterém se skrývaly bytosti, které přežily.

Pokud by se podařilo proniknout za tuto stěnu, byly by možná zodpovězeny všechny otázky, kvůli kterým Rhodan zorganizoval tuto expedici.

Zas jednou všechno stojí a padá se mnou, pomyslel si Gucky a shovívavě se usmíval. Ale protože měl zdravý rozum, přál si, aby tady s ním byl Sengu. Japonec by se dokázal podívat za zeď a věděl by, co ho tam čeká.

Ale co, pomyslel si Gucky, a pomalu se blížil ke hladké stěně. Však já na to dokážu přijít sám. Přinejhorším se vrátím nahoru, cestou se zorientuju a skočím znovu. Nemůže se mi nic stát.

Zastavil těsně před hladkou stěnou. A přestože nebyl zvěd jako Sengu, přece jen mu pomohly telekinetické schopnosti. Telekinetik

může silou svého ducha přemístit předmět, kterého se tělesně nedotkne. Dotýká se ho duchem, ohmatává jej a pak jím může pohnout.

Gucky ohmatál stěnu a zjistil, že je silná asi jeden metr, za ní jsou další prostory a mechanismus, kterým se otvírá a zavírá. Asi dvacet metrů za touto stěnou je ještě jedna s podobným mechanismem. Z toho vyplývalo, že vstup do obydlí neznámých bytostí je opatřen přetlakovou komorou.

To byl další důkaz, že bytosti, které přežily, nemají nic společného s mutanty.

Gucky zvažoval, jestli by neměl uvědomit Rhodana, ale nakonec to neudělal. Zavolá ho, až bude mít něco konkrétního, ne jen dohady.

Soustředil se a teleportoval skrz první stěnu.

Nejprve neviděl vůbec nic, ale jak se jeho oči přizpůsobily, rozeznal slabé světlo, které přicházelo od vysokého stropu. Telekineticky jej ohledal a zjistil, že strop je úplně hladký a ve výši asi třiceti metrů nad ním. Pokud byl tohle vchod - a o tom takřka nebylo pochyb - pak sloužil k přepravě velkých předmětů, například strojů nebo plavidel. Podle všeho jej už dlouho nikdo nepoužil.

Gucky cítil pod nohama slabé vibrace. Někde dole musely být stroje. Vnitřek hory se podobal obří lodi, která je úplně nezávislá na vnějším prostředí. Stroje obstarávaly energii, teplo i dýchatelný vzduch. Na jakém principu pracovaly, nebylo zatím jasné.

Gucky přešel ke druhé stěně.

Myšlenkové impulsy tady byly silnější a ještě obtížněji rozlišitelné. Přicházely ze všech stran a byly jich tisíce. Pokud byl celý ostrov uvnitř dutý a obydlený, ani tomu nemohlo být jinak.

Gucky se soustředil na druhou stěnu a skočil.

Ještě během materializace se připravil na okamžitý útěk, ale toto bezpečnostní opatření se naštěstí ukázalo jako zbytečné. V obrovské hale bylo o hodně světleji než v přetlakové komoře, ale byla prázdná.

Prázdná, ovšem až na stroje, které stály podél stěn a jejichž bzučení působilo nepříjemně na Guckyho citlivý sluch.

Podle potrubí o průměru asi jednoho metru šlo pravděpodobně o zařízení na obnovu vzduchu. Vedení se dělilo a mizelo ve stěnách. Uvnitř trubek proudil čerstvý vzduch do ostatních prostor podzemní

říše, a jak už Gucky věděl, byl na příděl.

Na druhé straně ohromného sálu se cosi pohnulo. Bylo to jen cosi letmého a vnější mikrofony, které Gucky ztlumil, nezaznamenaly žádný zvuk, ale Gucky to přece jen koutkem oka zahlédl. Zastavil se, přihrčil a čekal krytý nějakým strojem.

Pokusil se zachytit myšlenkové impulsy bytosti, která se pohybovala v hale. Pokud znal směr a vzdálenost, bylo to velice snadné, protože mohl vyrušit všechny ostatní impulsy a soustředit se jen na některé.

Nezachytil nic.

Bytost nemyslela.

Gucky zesílil hlasitost příjmu vnějšího mikrofonu a v prvním okamžiku měl dojem, že mu hučení strojů protrhne ušní bubínky, ale pak si na ten hluk zvykl.

A najednou zaslechl zvuk, jako když se po podlaze smýká kovový předmět.

Zvuk byl rytmický a přehlušil nepřetržité bzučení strojů. Jen díky tomu jej Gucky mohl slyšet. Zůstal v úkrytu, napjatě čekal a rukou se dotkl pažby své zbraně. Nechtěl se hned teleportovat, měl v úmyslu někoho zajmout. Pokud by se cizí bytost bránila, musel by použít násilí.

Minuty se vlekly a Gucky se neodvažoval ani pohnout. Odhadoval, že cizinec je vzdálený asi deset metrů a rád by si jej nejdřív prohlédl. Myšob moc dobře znal šok, který dokázala způsobit cizí forma živé bytosti i tvorů, který nemá žádné předsudky.

Kovový zvuk ustal. Až dosud se neobjevily žádné impulsy. Gucky najednou pochopil, kdo stojí za strojem a napřímil se. Měl pravdu. Byl to robot.

Nebyl podobný člověku a jeho tvar neprozrazoval nic o formě těla jeho stavitelů. Měl tři neohrabané nohy, s jejichž pomocí se pomalu a vlekle pohyboval. Na těchto sloupkovitých nohách spočíval krychlový trup s podivnými výrůstky, což mohly být jak tykadla, tak paže. Protože ale byl každý výrůstek úplně jiný, sloužily patrně rozdílným účelům. Robot neměl hlavu. Na krychlovém trupu seděl jakýsi kužel, který neustále rotoval, a na něm byly čtyři nebo pět čoček. Robot měl zorné pole 360 stupňů.

Okamžitě Guckyho zpozoroval a zastavil se.

Gucky se v prvním okamžiku rozhodl, že robota zneškodní, aby nemohl své pány upozornit na vetřelce, ale pak přece jen zaváhal. Robot mu nic neudělal a nebylo možné ho jen tak zničit.

Bylo dokonce pravděpodobné, že robot nemá žádné vysílací zařízení a vůbec, že jde o docela obyčejného pracovního robota, jehož úkolem je hlídat provoz aeračního zařízení.

Gucky se uvolnil a stáhl ruku z pažby zbraně. Přinejhorším se s ním vypořádá telekinezí. Strop byl velmi vysoko, a kdyby robota zvedl až k němu, a pak nechal spadnout, jistě by už nebyl použitelný.

Robot se otočil a šel zase zpátky. Gucky se za ním pustil a zaťukal na něco, o čem se domníval, že by to mohla být ramena.

Robot se o něj nijak nestaral a šel svou cestou.

Guckyho to našťvalo, ale pořád ještě se ovládal. Přesto robota předběhl a nastavil mu nohu. To ovšem neměl dělat. Nohy robota byly vyrobeny z kovu a síla, která je uváděla do pohybu, byla na myšoba příliš mocná. Gucky ztratil rovnováhu a žuchnul na hladkou a tvrdou zem.

Robot se klidně Šoural dál.

A právě tahle šoupavá chůze šla Guckymu strašlivě na nervy, už beztak dost zkoušené. Ještě jak seděl, robota telekineticky zachytil.

Robot se zastavil, jako by narazil do neviditelné zdi. Změna pohybu byla tak náhlá, že málem ztratil rovnováhu a Gucky jej musel podržet. Jinak by určitě upadl a přišel o pár šroubů - pokud v něm nějaké šrouby vůbec byly.

"Nechtěl bys otevřít pusu?" zavrčel myšob. "Budeš mluvit?"

Robot nereagoval.

"Hromada plechu! Nic jiného nejsi!" prohlásil s despektem Gucky, když se nedočkal odpovědi. "Měli by tě dát do šrotu! Kdo jsou tvoji páni? Kdo tě sestrojil? Co tady děláš?" Gucky si pohrdavě odfrkl. "Vždyť já vím, že jsi němý, a přitom úplně nemá roboti neexistují. Vsadím se, že kdyby šel kolem příslušník druhu, který tě sestavil, měl bys energie až moc. No, já už ti zatnu tipec. Kdepak máš vypínač?"

Gucky pochopitelně žádný nenašel. Hlavně bylo potřeba rozhodnout, co s ním. Když ho pustí, může jej robot prozradit. Na

druhou stranu Gucky nechtěl ničit bezbranného tvora, který mu nic neudělal.

Zbývala jediná možnost. Gucky už znal halu a mohl se do ní teleportovat. Uchopil robota oběma rukama a přenesl jej na vrchol tabulové hory. Kovové nohy zazvonily o tvrdou půdu a okamžitě se začaly vláčet svou cestou.

"Aspoň jsi mohl poděkovat!" vyštěkl Gucky. "Příště ti předvedu jinačí tanec!" A najednou byly šouravé kroky zase tady.

Robot se vracel a ve dvou jakýchsi rukách držel lesklý předmět, který právě namířil na cizince.

Gucky měl sotva čas na to, aby se podivil rychlosti, se kterou se robot vrátil a dokonce s těžkou laserovou zbraní, a už zasyčel paprsek v takové blízkosti, že Guckymu div nepopálil ucho.

Gucky v duchu strašně zaklel a teleportoval do haly. Nejdřív se přesvědčil, že je sám, a pak popustil uzdu vzteku. "Člověk by řekl, že to je nějaké pozitronní nic, a ono ho to málem zabije! Nevděk vládne i ve světě robotů. No, jestli ho potkám ještě jednou, tak ho naučím létat!"

Gucky prošel halou ke dveřím, které zůstaly otevřené, jak jimi prošel robot. Za nimi byla chodba, ve které svítilo světlo.

Vpravo i vlevo se rozbíhaly další chodby. Nebylo vidět živou duši, ale myšlenkové impulsy útočily jako roj komárů. Některé byly zvlášť silné a Gucky rozeznal známý a přesto záhadný myšlenkový vzorek.

A najednou mu bylo docela jedno, jestli ho objeví nebo ne. Robot beztoho způsobí poplach a ostatně, on může kdykoliv utéct. A tak se rozběhl co mu jeho krátké nohy stačily hlavní chodbou.

Bylo tu světleji než v přetlakové komoře a strojové hale, ale stále relativně šero. A protože Gucky až doposud nikoho nepotkal, začal se domnívat, že v nitru hory panuje noc. Obyvatelé neberou zřetel na lo, co se děje venku, možná vůbec ztratili jakékoliv spojení s povrchem, na rozdíl od mutantů.

"Tři sta let je dlouhá doba," mumlal si Gucky a zastavil se v místě, kde chodba ústila do široké, jasně osvětlené ulice. "Hm. Kde to jsem? Tohle je normální ulice!"

Nad vozovkou visely v pravidelných rozestupech lampy, po

obou jejích stranách byly pohyblivé pásy, ale nikde nebylo jediné vozidlo ani chodec. Stěny ulice - lépe řečeno tunelu - byly hladké stejně jako zdi domů s temnými okny. Uvnitř hory, která byla vlastně ostrovem vyschlého moře, se pokojně rozkládalo spící město... A venku peklo pod paprsky radioaktivního záření, které zničí jakoukoliv živou bytost kromě mutantů. Tady je svět, kde se dá klidně spát, svět bez...

V okamžiku, kdy se objevilo vozidlo torpédovitého tvaru, se Gucky bezděčně přikrčil. Přestože byla ulice dokonale osvětlena, vůz měl na přídi silný reflektor. Kabina byla temná a Gucky zahlédl jen jakési beztvaré stíny. Jejich myšlenky byly soustředěné na cizince, který pronikl do podzemní říše a kterého je v každém případě nutné usmrtit.

Byly to myšlenky plné nenávisti a pomsty, stejně jako u mutantů. V tomto ohledu mezi mutanty a těmito bytostmi rozdíl nebyl.

Vůz zmizel.

Gucky šel dál. Doufal, že by mohl potkat osamělého obyvatele, kterého by si nepozorovaně prohlédl.

Z dálky zazněl jakýsi zvuk.

Gucky chtěl nejprve teleportovat, ale pak se rozhodl jinak. Všiml si malého výklenku ve stěně, kam nepadalo světlo a odkud se dalo pozorovat dění na ulici.

Přikrčil se a čekal.

Zvuk se pomalu blížil. Nedalo se říct, co to je, ale vůz to určitě nebyl. Spíš to znělo jako kroky.

A pak se objevilo pět postav, které procházely ulicí jako hlídka v rojnici. Všechny měly v ruce těžké zbraně.

Jejich myšlenky byly intenzivní a zřetelné. Hledaly vetřelce. A myšlenkový vzorek byl známý.

Gucky tvory uviděl, okamžitě je poznal a ve stejném okamžiku se podivil, že je vůbec vidí.

Byli nepřírozeně tencí a křehcí. Jejich těla připomínala kůly nebo spíš bezbarvé choboty. Jako choboty působily rovněž tři velmi pohyblivé nohy. Měli dvě hadicovité paže s citlivýma rukama, ve kterých drželi zbraně.

Krk bytostí byla tenká hadička o délce asi třicet centimetrů, na

jejímž horním konci seděla hlava o velikosti pěsti, ze které svítily tři oči.

Laurinové!

Ony bytosti, které Pozemšťané potkali před třemi sty lety na okraji galaxie. Díky orgánu, zvanému flexo, se mohli stát neviditelnými. Byli to tvrdí a nebezpeční nepřátelé. Pak zmizeli a nikdo o nich už nikdy neslyšel.

Až do tohoto okamžiku.

Žili tu pod povrchem planety, která byla před třemi sty lety zničena.

Hádanka nebyla vyřešena, stala se ještě záhadnější.

5.

Během posledních pěti minut se Rhodan podíval na hodinky aspoň desetkrát.

"Dvě hodiny jsou pryč," řekl. "Musíme něco podniknout."

Seděli v shiftu, helmy měli otevřené a Kasom se protahoval.

"Skočím tam sám," nabídl se Tolot.

Rhodan zavrtěl hlavou. "Vezmeme si shift. S ním jsme prakticky nenapadnutelní. Ostatní zůstanou tady. Musíme ale počkat na Bergera a Fuxera."

Oba vědci podnikli expedici do nejbližšího okolí. Chtěli zjistit, jestli na mořské dno po odpaření vody někdo vstoupil. Dva další vědci je doprovázeli.

"Ti čtyři se neztratí," namítl Kasom. "Přece nemůžeme nechat Guckyho ve štychu. Už dávno se měl ohlásit."

Rhodan se zas jednou podíval na hodinky. "Dvě hodiny uplynuly. Kasom a Tolot půjdou se mnou a..."

V reproduktoru zachrastilo a hned nato se ozval Bergerův vzrušený a trochu chraptivý hlas: "Mutanti! Objevili nás! Slyšíte?"

"Tady Rhodan. Co je s vámi?"

"Mutanti! Celá horda!" Berger lapal po dechu, jako by utíkal. "Dostihnou nás! Přece je nebudeme zabíjet!"

"V žádném případě! Jak jste daleko?"

"Už vidíme shift. Otevřte příčku, abychom mohli skočit dovnitř. Asi čtyřicet mutantů je tři sta metrů za námi. Mají zbraně."

"Pospěšte si. Čekáme."

"Budeme měnit plán?" zeptal se Kasom.

"Ovšem," odpověděl Rhodan. "Vezmeme na palubu Bergera a jeho tři spolupracovníky, a pak odtud odletíme k tabulové hoře. Mutanti se dostanou k hoře nejdřív asi tak za tři nebo čtyři hodiny. Ještě že nemají žádná vozidla."

Berger, Fuxer a další dva vědci seběhli z mírného návrší, skočili dovnitř a zůstali ležet na podlaze. Shift se pomalu zvedl.

Asi čtyřicet mutantů se s bezmocným vztekem dívalo za unikající kořistí.

"Chudáci," řekl Rhodan. "Někdo s nimi moc špatně zacházel -

tedy s jejich předky - a oni nás teď musí nenávidět. Nenávidí každou bytost, která žije normálním způsobem. Raději utečeme a nezničíme je, i když by to pro ně asi bylo vysvobozením. Ale kdo to může opravdu posoudit?"

Staré téma, prastará otázka. Dosud ji nikdo nedokázal zodpovědět.

Gucky úplně zapomněl na čas, přitom by stačil jediný krátký hovor prostřednictvím telekomu.

Zatím se díval za pětici Laurinů.

Nemělo žádný smysl ukazovat se jim a jednoho z nich unášet. ve stejném okamžiku by se učinil neviditelným a unikl by. je nemožné držet neviditelného protivníka.

Laurinové se zastavili a patrně si něco říkali. Protože stáli na místě, kde chodba ústila do ulice, bylo zřejmé, že robot informoval své pány naprosto přesně. Laurinové věděli, kde mají protivníka hledat.

Gucky opustil úkryt a prosmýkl se blíž k nim, ale využíval každý výstupek jako úkryt. Přitom zachytával myšlenkové impulsy a začínal rozumět.

"Přišel z klimatické centrály," řekl jeden Laurin.

"Pak je možná pořád tam," mínil jiný.

"To není pravděpodobné. Jistě je ve městě. Co když je to mutant?"

"Výpověď robota je nepřesná. Cizinec je prý malý a má skafandr. Mutanti se pohybují v zamořeném světě bez ochrany. Jim dech smrti neškodí. Bez něj by ani nemohli žít. Vetřelec nemůže být mutant."

"Tedy cizinec?"

Gucky přišel tak blízko, že je zase viděl. Stáli u vyústění chodby a zbraně drželi dost nedbale.

"Kdybychom disponovali svými bývalými schopnostmi, už bychom ho měli," řekl jeden z Laurinů. "Takhle nás může včas zahlédnout a utéct. Prokletí Mistři..."

Gucky ztuhnul. Sotva se odvážil vydechnout.

Bývalé schopnosti... Copak jich pozbyli?

Přece nemohli myslet schopnost učinit se neviditelným! Orgán

zvaný flexo! Ten tedy už nepracuje. Možná to způsobilo záření a možná něco jiného.

A planetu Destroy zničili Mistři ostrovů.

Guckymu začalo svítat.

Soustředil se. Teď by konečně mohl získat zajatce, který mu nebude moci uniknout. Jestliže se Laurinové nedokážou stát neviditelnými, neutěčí mu.

Ještě chvíli otálel a naslouchal, o čem Laurinové mluví. Z jejich rozhovoru se dověděl, že uvnitř tabulové hory žije více než pět set tisíc Laurinů. Výstižnější výraz by ovšem byl živoří. Teď právě byla noc. Vetřelec nemá být zabit, nýbrž zajat, ale ne z humanitních důvodů. Je třeba zjistit, kdo to je. Nikdo ovšem nepochybuje, že byl poslán Mistry ostrovů. Zemře později.

Já vám překazím plány! říkal si v duchu Gucky. Jejich nenávisť k Mistrům ostrovů neznala míry, ovšem bylo taky možné, že nenávidí všechno cizí. Nejde o právě originální postoj.

Laurinové se rozhodli postoupit do chodby a Gucky jim byl stále v patách. V chodbě byla tma, a tak se mohl přiblížit tak, že by se jich mohl dotknout nataženou rukou. Žádný z Laurinů neměl sebemenší podezření, protože tady vetřelce neočekávali.

Gucky se ušklíbl, krátkým skokem se dostal před pětici a postavil se Laurinům do cesty.

"Bud'te pozdraveni, huběnouři! Kdopak půjde dobrovolně se mnou?" zahalekal v interkosmu.

Zachoval se více než lehkomyšlně. Otázka byla úplně zbytečná, protože i kdyby Laurinové rozuměli společné řeči galaxie, dobrovolně by nešel žádný. K tomuto jednání přiměla Guckyho jen jeho záliba v dramatických výstupech. Naštěstí disponoval schopností velice rychlé reakce, a to mu zachránilo život.

Laurinové nezaváhali ani na okamžik a pozvedli zbraně.

Zapomněli na úmysl získat vetřelce živého a v jejich mozcích zůstala jedna jediná myšlenka.

Zabít.

Gucky jednal s rychlostí blesku.

Skočil dopředu a oběma rukama popadl jednoho Laurina. Tím dosáhl dvojího účinku. Laurin nemohl použít zbraně a za druhé

nastal tělesný kontakt, bez kterého by Gucky nemohl teleportovat.

O dvě vteřiny později se dematerializoval i se svým zajatcem.

Během tohoto děje intenzivně myslel na místo, na kterém byl Rhodan a ostatní, to znamená na místo, kde stál shift.

Když se materializoval a rychlým pohybem sebral Laurinovi zbraň, uvědomil si, že úplně zapomněl na to, jak čas letí. Zapomněl se v pravý čas ohlásit.

Shift mezitím zmizel.

Gucky stál se svým zajatcem na dně vyschlého oceánu.

Létající obrněnec dosáhl úpatí tabulové hory. Gucky se naposledy ohlásil z tohoto místa, což ovšem zdaleka neznamenal, že tam ještě bude. Daleko pravděpodobnější bylo, že se pokusil proniknout do nitra hory s úmyslem vyřídit záležitost podle vlastního uvážení.

"Přistaneme nahoře," řekl Rhodan, "a pak se pokusíme navázat s Guckym spojení. Taky je možné, že Sengu něco uvidí."

Náhorní plošina byla rovná a úplně bez vegetace. Na mnoha místech vystupovala na povrch tak holá skála, že vypadala jako omytá. Jen voda chyběla.

Daleko vzadu, na dně bývalého moře, mutanti dorazili k místu, kde dříve stál shift. Rozbíhali se do stran a zase se vraceli, pak se patrně domluvili, shromáždili a vydali se směrem k tabulové hoře.

Shift dosedl a seržant Jones vypnul pohon.

Rhodan věděl, že mají několik hodin času než mutanti dorazí k hoře a ani pak nehrozilo nijak velké nebezpečí, protože se nezdálo pravděpodobné, že by se dokázali dostat nahoru.

Rhodan zesílil výkon telekomu a zavolal Guckyho.

Myšob se nehlásil.

"Něco se muselo stát," řekl Kasom. "Náš maličký přece nemohl zapomenout na naši domluvu, že se po dvou hodinách ohlásí."

"Podobné by mu to bylo," řekl Rhodan a ani nevěděl, jak blízko je pravdě. "ve zmatku nějakého boje..."

"Támhle něco je!" zvolal najednou doktor Berger. "Za tím skalním výstupkem."

"Co?"

"Nevím. Něco se tam pohnulo. Dost pomalu, jak by to udělal

člověk, který si není jistý svou věcí. Ale pohnul se."

Všichni se podívali naznačeným směrem a Sengu pohlédl skrz skály.

"Podle molekulární struktury to je určitě robot. V každém případě je z kovu a ozbrojený. Musíme být opatrní."

"Robot?" Rhodan se zadíval na skály, přes které ovšem svýma normálníma očima neviděl. "Kde by se tady vzal robot? Původní obyvatelé planety bydlí pod jejím povrchem a k čemu by jim byl robot tady - pokud vůbec nějakého mají?"

"Na tohle by možná uměl odpovědět Gucky," prohlásil doktor Fuxer.

"To je možné," připustil Rhodan a pohlédl na Tolota. "To by bylo něco pro vás..."

Tolot vděčně přikývl. Byl rád, že konečně dostal úkol, i když to tentokrát znamenalo jen zajistit cizího robota. Přezkoušel interkom a obezřetně se pustil k výstupnímu otvoru. Jones zvedl shift do výšky dvou metrů, aby mu výstup usnadnil.

Haluťan dokázal změnit molekulární strukturu svého těla natolik, že v omezeném časovém úseku mohl snášet bez použití ochranného oděvu i prostředí bez atmosféry a dokonce s radioaktivním zářením.

Vysoukal se z otvoru a kývl na Jonese. Obrněnec se znovu posadil.

Tolot kráčel rovnou a bez okolků ke skále, za kterou číhal robot.

"On ví, že se k němu blížíte," řekl do mikrofону Sengu. "Odjistil zbraň."

"Potvora jedna zákeřná!" ulevil si Tolot. "Takhle se robot obvykle nechová. Většinou projevují svoje úmysly předem, protože to odpovídá logickému zaměření jejich myšlení. No, já už si ho podám."

Tolot zapnul energetický štít a obešel skálu. Z úkrytu vystřelil oslepující paprsek a odrazil se od ochranného pole. V oslepující záři paprsku byl malý robot sotva vidět. Nebyl větší než metr a proti Tolotovi to byl prostě trpaslík.

Asi po deseti minutách robot vystřelil zásobník a s naprostým klidem jej začal vyměňovat za nový. Na to ovšem Tolot nečekal. Vykročil a vypnul ochranný štít. Rázným pohybem uchopil zbraň a

robota si přitiskl loktem k tělu.

"Držím ho," řekl do mikrofonu. "Mám ho donést do lodi?"

"Ten by nám moc nepomohl," odpověděl Rhodan. "Nechte ho běžet. Třeba nás dovede ke vchodu do nitra hory. Důležité je, že už nemá zbraň."

Tolot zaváhal. Rhodanovo rozhodnutí mu nebylo právě vhod, ale musel uznat, že v shiftu není dost místa. Kromě toho jim teď robot nemohl nijak uškodit.

Postavil ho a krychle na třech nohách se otočila a šourala se pryč jako by se nic nestalo. Na událost, která právě proběhla, robot jakoby úplně zapomněl.

A zatímco se za ním Tolot udiveně díval, zazněl v telekomu velmi známý hlas, který přehlušil všechny ostatní zvuky.

"Tak kde vězíte? To už se dneska člověk nemůže spolehnout vůbec na nic? Já se tady potloukám s Laurinem a vy si..."

"Gucky!" z Rhodanova hlasu bylo znát značné ulehčení. "Zaútočili na nás mutanti, a tak jsme vzlétli na vrchol tabulové hory. Kde jsi ty?"

"Koupu se na dně mořském. Počkejte, už jdu."

Teprve teď Rhodanovi došlo, co Gucky vlastně řekl. "Co jsi to povídal? Laurin?"

"Ano, málem jsem zapomněl. Vzal jsem jednoho zajatce. Není to mutant. Není to praobyvatel této planety, znetvořený radioaktivitou. Je to Laurin."

Rozhostilo se ticho.

Gucky si odkašlal. "Všichni jste oněměli, co? To jsem si mohl myslet, že to pro vás bude parádní překvapení. Ano, mám u sebe pěkného, tenkého" Laurina, který se už nemůže učinit neviditelným. On už nám poví o historii planety Destroy a o osudu jejích obyvatel."

6.

Shift stál na vrcholku tabulové hory uprostřed poměrně přehledné kamenité planiny. Rhodan se tady cítil jistý před přepadením. Zásoba kyslíku měla vydržet ještě čtyřicet hodin.

Laurin klidně, spíš apaticky dřepěl v křesle, které se dalo otáčet podle toho, kterým směrem se kabina shiftu pohybovala. Na stolku s přístroji stál přenosný translátor. S jeho pomocí se dala překládat cizí řeč a naopak Laurin rozuměl, když na něj mluvili. Kromě toho tu byl Gucky jako kontrola toho, jestli zajatec mluví pravdu. Sledoval jeho myšlenky a okamžitě by odhalil lež.

Přesto trvalo skoro hodinu, než se podařilo přesvědčit Laurina o tom, že jeho mlčení by mohlo mít neblahý vliv na osud celé jeho rasy. Pozemšťany k jejich velkému údivu považoval za Mistry ostrovů. Museli použít nesčetné množství argumentů, aby mu to vymluvili. Teprve potom se pozvolna rozpovídal a před Rhodanem a jeho přáteli se začal odvíjet barvitý příběh druhu, který sloužil pánům, jimž nikdy nepohlédl tváří v tvář.

"To, co vám tady povím, není nic jiného než ságy a pověsti, předávané od jedné generace ke druhé. Obsah se během let mohl změnit, ale jádro příběhu určitě zůstalo. Nesmíte zapomenout, že od zničení naší civilizace uplynulo tři sta let podle vašeho času.

Vím, že vy dáváte vinu Mistrům ostrovů - a máte pravdu. Byli to oni, kdo po několika předchozích příhodách došli k závěru, že nás musejí zničit. Ale neudělali to sami.

Tehdy byli příslušníci našeho druhu pomocným lidem rasy, která se ustanovila pánem Mlhoviny Andromedy. Neexistují o tom žádné záznamy, prolože při jakýchkoliv kontaktech s jinými rasami používají posly pomocného lidu. Tak se stalo, že my, Laurinové, jsme byli díky svým biologickým zvláštnostem vyhlédnuti k tomu, abychom se stali vyslanci Mlhoviny Andromedy v cizích galaxiích. Víte, o jaké biologické zvláštnosti se jedná i když dnes už, to není pravda.

Orgán flexo způsoboval lom světelných paprsků a umožňoval nám stát se neviditelnými. Překročili jsme propast a pronikli do Mléčné dráhy. Tam jsme narazili na Pozemšťany a jejich spojení.

Zpočátku nám moment překvapení umožnil jisté úspěchy a téměř se nám podařilo splnit poslání Mistrů ostrovů, pak ale Pozemšťané vyvinuli jistou zbraň. Dokázali zrušit to, že jsme se stali viditelnými. Ztratili jsme maskování, byli jsme poraženi a vyhnáni z Mléčné dráhy.

Až do tohoto okamžiku jste naši historii znali. Později se odehrálo následující:

Mistři ostrovů byli zklamáni ve svých nadějích. Nám se nepodařilo zničit Centrální plazmu Posbiů na Světě tisíce sluncí a naopak, do Mlhoviny Andromedy jsme se vrátili jako poražení. V tomto bodě jsou zachovalé záznamy velmi přesné. Je v nich obsaženo strašlivé zklamání Mistrů a zmínky o strachu, kterému propadli, když se dověděli o Pozemšťanech. Proč se tolik báli, nevíme. Skutečností zůstává, že našim předkům hrozil nejstrašlivější trest.

Někdy v té době naši historikové objevili zprávu o expedici, která byla kdysi podniknuta. Mluvílo se tam o malé duté planetě, která byla přestavěna na vesmírné plavidlo. V něm se velká skupina Laurinů pokusila o přelet do Mléčné dráhy. Nebyli sami. Jako podporu a pomocníky si vzali bytosti, jejichž vlastnosti byly přinejmenším stejně zvláštní jako ty naše. Živily se volnou energií a pokud nebyly izolovány, byly nenasytné. Kdyby byly vypuštěny v Mléčné dráze, a v případě, že by narazily na jakýkoliv druh energie, spotřebovaly by ji, ať už by šlo o energii nějakého slunce, organických bytostí nebo stroje - prostě by ji vysály. Slunce by vyhasla, živočišné druhy vyhynuly, stroje by se zastavily."

Laurin se na okamžik odmlčel, jako by čekal reakci.

Rhodan řekl:

"Mluvíte o Luxidech - alespoň my jsme jim tak říkali. Nalezli jsme onu planetku v prostoru nedaleko od okraje naší galaxie. Všichni Laurinové uvnitř ní byli mrtví. Luxidové ještě žili. Znamená to, že došlo jen k jedinému pokusu dobýt cizích světů za pomoci Luxidů?"

Laurinovi chvíli trvalo než se vzpamatoval z překvapení.

"Pokud je nám známo, tak ano. My jsme už o expedici s Luxidy nikdy neslyšeli. Teprve teď se dozvídám o jejím osudu."

"Mluvte dál," požádal jej Rhodan. "Proč se Mistři ostrovů

rozhodli vymýtit Laminy? A k čemu vlastně došlo?"

"Poté, co náš plán ztroskotál, jsme se vrátili do Mlhoviny Andromedy. Nebyli jsme přijati nijak přívětivě. Došlo k vysídlení. Byli jsme vyhnáni z naší planety, ale to se stalo už dávno. Po ztroskotání mise byly poslední zbytky našeho druhu vyhnány a donuceny žít na tomto světě rudého slunce.

Teprve později vyšlo najevo, co tím Mistři sledovali.

Poslali nás na smrt.

Došlo k nepopsatelnému, zničujícímu válečnému tažení, ke kterému Mistři ostrovů využili rasu, které vy říkáte Maahkové. Ostatně k tomu došlo až poté, co jsme se ještě jednou, tentokrát pomocí transmiteru, pokusili dosáhnout vaší galaxie. Chtěli jsme utéci. Útěk se nezdařil.

Jednoho dne se v našem planetárním systému objevilo speciální komando Maahků a bez varování nás napadlo. V jistém ohledu jsme byli na tento útok připraveni. Naši technici vybudovali podzemní města, do kterých jsme se mohli stáhnout, ale čas na přípravy byl příliš krátký. Do bezpečí se tak dostala jen nepatrná část našeho lidu. Zbytek byl zničen společně s městy na povrchu planety. Maahkové použili bomby, jejichž záření je ničivé ještě několik století. Kdokoliv by na povrchu přežil první útok, musel stejně zemřít. Ti, co se skrývali v únikových šachtách mezi povrchem a podzemními městy, sice přežili, ale během generací mutovali. Stali se našimi nejzarytějšími nepřáteli, protože se domnívají, že se naši předkové zachovali příliš sobecky.

Mistři ostrovů se pochopitelně museli dovědět, že někdo přežil. Pověřili tedy Maahky, aby zřídili automatické strážní stanice. Od té doby malé lodi, řízené roboty, napadnou jakékoliv plavidlo, které by přistálo na naší planetě. Zničí je. Živé bytosti se zabíjet nemají - ale i to má svůj důvod, jehož vysvětlení leží v dávné minulosti.

Automaticky řízené lodi mají jen jediný úkol, totiž učinit orgán flexo nepoužitelným. Záření, které vysílají, bylo pro nás osudné. Už nejsme neviditelní. Jde o nedostatek, který se dědí.

Mnohokrát jsme se ptali sami sebe, proč Mistři ostrovů jednoduše neposlali druhou expedici, aby nás úplně vyhubili. Odpověď je jasná. Mistři musí být neuvěřitelně krutí. Pomsta je

neuspokojila ani po třech stech letech. Ještě dnes si vychutnávají náš boj o život. Naše existence není ničím jiným. Nesmíme na povrch, protože tam by nás usmrtili mutanti. Pod povrchem jsme odsouzeni k pomalému umírání. Jednoho dne už tu nezůstane jediný Laurin."

Rozhostilo se dlouhé a tíživé mlčení.

První promluvil Rhodan:

"Ti Luxidové - kde žijí?"

Laurin na okamžik zaváhal, a pak odpověděl:

"Tuto otázku vám nikdo přesně nezodpoví. Zprávy z tehdejší expedice, jak už jsem se zmínil, nejsou k dispozici. My jsme je považovali za pověsti a teprve vy jste potvrdil, že se něco takového opravdu stalo. V pověstech existuje zmínka, že ony světelné bytosti, které byly uzavřeny v duté planetě, byly posledními exempláři svého druhu. vy jste je zničili, tudíž žádní další Luxidové neexistují."

Rhodan se opřel a ulehčeně vydechl. Nebezpečí duté planety, které s Luxidy hrozilo Mléčné dráze, bylo jednou provždy zažehnáno.

Ani Laurinové už nebyli nebezpeční. Mistři ostrovů se dopustili veliké chyby. Oslabili sami sebe tím, že se zbavili nejlepších a nejnebezpečnějších spojenců. Jak dlouho se ještě budou moci spoléhat na Maahky, jejichž nejschopnější zástupce Grek I se stal přítelem Pozemšťanů?

Rhodan se mimo jiné dověděl, jak to bylo s loděmi, řízenými roboty, které je napadly po přistání na planetě Destroy a proč bylo jejich záření tak slabé. Tyto lodi měly za úkol zneškodnit orgán flexo. Deflektory nefungovaly proto, že pracují na podobném principu.

Laurin se zeptal:

"Chcete mě zabít?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Jak jste na to přišel? Nic jste nám neudělal a nejste odpovědný za to, co se dělo v Mléčné dráze před třemi sty lety. "Právě naopak, je nám vás líto a rádi bychom vám pomohli. Kdybychom se sami nenalézali v nesnázích, jistě bychom to udělali, ale takhle se budete muset spokojit s něčím jiným: Totiž s tím, že uvěříte našemu slibu, že se vrátíme. Pak vás dopravíme na jiný, zdravý svět. Jsem

přesvědčený, že tam váš druh bude žít dál - na povrchu, pod modrou oblohou a v záři slunce."

"To byste pro nás udělali?"

"Jde o samozřejmost. Ale nejdřív musíme najít Mistry ostrovů. Je možné, že se s nimi domluvíme - ale pokud ne, tak je donutíme, aby uznávali ostatní druhy jako rovnocenné bytosti, místo aby je využívali jako otroky a ničili je podle libosti. Máte pravdu, musí jít o zvlášť krutou rasu a já se nemohu dočkat okamžiku, kdy se s nimi setkám."

Od svého řídicího pultu se ozval seržant Jones: "Mutanti, pane. Zmizeli z našeho zorného pole a to znamená, že jsou na úpatí hory. Pokud se pokusí dostat až sem, dojde ke strašnému krveprolití."

Rhodan se otočil na Laurina: "Pokusili se někdy mutanti dostat do vašeho podzemního města? Dokázali by to?"

"Bohužel ano, ale až doposud se nám vždycky podařilo je vyhnat. Jednoho dne budou mít dostatečnou početní převahu a vynaleznou účinné zbraně. Co se pak stane, to nikdo neví."

"My už jsme se s nimi setkali. Nepůsobí nijak inteligentním dojmem. Hlavně jsou plni strašlivé nenávisti. Říkal jste, že i proti vám, Laurinům?"

"Právě proti nám. Na této planetě nebude klid dřív, dokud oni nezničí nás nebo my je."

Rhodan pomalu přikývl. Osud Laurinů se změnil v tragédii. Kdysi schopný a hrdý živočišný druh byl nyní odsouzen k zániku. Komanda robotů nemají za úkol zničit zbytek těch, kteří přežili, ale vedou dávno naprosto zbytečnou vyhlazující válku proti orgánu flexo. Ostatně, možné bylo i to, že na to Mistři ostrovů dávno zapomněli.

Rhodan netušil, že se stal obětí nesprávného závěru. Teorie Laurinů mu připadala bezchybná.

"Nyní vás propustíme," řekl k zajatci. "Varujte své přátele před útokem mutantů. Je to naše vina, že se objevili právě tady."

Laurin zůstal sedět. "Takže vy jste ti Pozemšťané, které jsme měli před třemi sty lety napadnout? A vám se podařilo překonat propast?" Na okamžik se odmlčel, a pak dodal: "Řekl bych, že by se Mistři měli mít na pozoru. Nalezli rovnocenného protivníka. Tohle

měli vědět naši předkové."

"Jenže oni to nevěděli," řekl Rhodan. "Můj malý přítel vás dopraví zpátky do města. Přejete si, abychom vám pomohli, pokud by se mutanti pokusili proniknout dovnitř?"

Laurin vstal.

"Nechci vás nijak obelhávat. Nemělo by žádný smysl, kdybyste se nám pokoušeli pomáhat. I když mě propustíte, nedokážu svůj národ přesvědčit, aby vám důvěřoval. Laurinové bojují s každým. Nemohou jednat jinak. Opusťte náš svět, to je jediná rada, kterou vám můžu dát. Znáte náš osud -proč se s tím nespokojíte? Víte, že už vám nemůžeme být nebezpeční - nestačí vám to? Nemáte jediný důvod, pro který byste nám měli být vděční -tak proč byste nám chtěli pomáhat?"

Rhodan klidně odpověděl:

"Jste poslední jedinci inteligentního druhu a to, co se stalo před třemi sty lety, už dnes nemá žádný význam. Kdybychom měli každý čin odsuzovat a mstít přes několik generací, v celém univerzu by už nikdo neznal výrazy mír nebo svoboda. Každý by měl co mstít a každý by se musel obávat msty. vy i my."

"Děkuji," řekl Laurin. "Přesto vás musím požádat, abyste se nestarali o naše záležitosti. Náš konec je nezadržitelný a my se můžeme pokusit maximálně o jeho oddálení. Jednoho dne nás mutanti přemůžou nebo Mistři ostrovů pošlou vyhlazovací komando. To v případě, když se dovědí, že jsme se dorozuměli. Chtěli byste to?"

Rhodan zavrtěl hlavou a řekl Guckymu: "Doprav ho na místo, odkud jsi jej unesl."

Laurin ještě řekl:

"Řeknu svým přátelům o čem jsme mluvili, ale nedivte se, kdyby vás i přesto napadli. Nemá to nic společného s nenávistí nebo hloupostí, takový je prostě náš život. Od té doby, co žijeme dole, nemáme žádné přátele, známe jen nepřátelství. Pokuste se to pochopit - a opusťte náš svět."

Gucky a Laurin se dematerializovali.

Tolot podnikl další procházku. ve svižném tempu obešel tabulovou horu, jejíž náhorní planina nebyla nijak velká. Nenašel už

žádného robota, ale objevil něco jiného, což ovšem nebylo o nic méně znepokojivé.

Když se vrátil do shiftu, Gucky tam ještě nebyl.

"Zase si dává na čas," poznamenal Kasom.

"Doufejme, že tentokrát se nezdrží," řekl Tolot a posadil se. "Za necelou půlhodinu budeme mít na krku mutanty a Lauriny nejspíš taky. Objevil jsem cestu, kterou mutanti budou znát. Kromě toho jsem našel pět vchodů do podzemního města."

"Kde jen ten Gucky vězí," mumlal Wuriu Sengu, napjatě se díval na zem a pokoušel se nahlédnout do podzemního města. "Nevidím vůbec nic. Prázdné ulice, obrovské haly s přístroji, ojedinělé hlídky, bloky obytných budov. Po Guckym ani stopy."

"Už se zase vydal za nějakým dobrodružstvím," řekl Rhodan, zavolal Guckyho telekomem, ale odpovědi se nedočkal. "Tentokrát už opravdu dostane výprask!" zlobil se.

Major Peanut, který sledoval obrazovky, najednou vykřikl:

"Mutanti! Opravdu přišli! Jenže kdybychom teď vzlétli, Gucky padne do pastí. Docela určitě se bude vracet na toto místo."

Na kamenité planině se objevila celá tlupa strašlivých nestvůr a okamžitě se rozběhla k shiftu. Tentokrát už mutanti neměli jen tyče a kameny, ale opravdové laserové zbraně. Nad obrněncem prolétly první paprsky.

Seržant Jones namířil hlaveň palubního děla na útočníky, položil prst na spoušť a tázavě se otočil.

Rhodan zavrtěl hlavou.

Znovu zavolal Guckyho a opět nedostal žádnou odpověď.

Jones zapnul ochranný štít. Byl dost silný na to, aby odolal jednotlivým výstřelům, ale pokud by mutanty napadlo soustředit palbu, mohl by se zhroutit.

Mutanti se najednou zastavili. Důvod jejich nepochopitelného jednání se ukázal až za chvíli. Za skalami se objevili Laurinové. Nezaváhali ani na okamžik a spustili palbu na nepřítele, který stál na planině a nijak se nekryl.

Rozpoutala se divoká bitka a nikdo se nestaral o létajícího obrněnce a jeho posádku. Rhodan nemohl zasáhnout do konfliktu, aniž by jedné nebo druhé straně nezpůsobil těžké ztráty. Nezbývalo

mu nic jiného, než čekat.

V tom okamžiku se materializoval Gucky. ke Kasomově zklamání neobdržel slibovaný výprask, ale byl přijat s viditelným ulehčením.

"Laurinové spustili poplach," ospravedlňoval se Gucky. "Musel jsem našeho přítele dopravit do bezpečí, protože jak by vysvětlil svoje zmizení a opětné vynoření? Četl jsem v jeho myšlenkách strach, a tak jsem skočil několikrát, až už jsem ten strach necítil. To si vyžádalo jistý čas." Pak se podíval průzorem. "Co se to tam děje?"

"Vždyť vidíš," odpověděl mu Rhodan a otočil se k Jonesovi. "Odstartujeme. Názorové rozdíly mezi Lauriny a mutanty se nás netýkají."

Sotva se shift zvedl, Laurinové i mutanti zapomněli na vzájemné nepřátelství. Jako na povel všichni namířili svoje zbraně na létající obrněnec cizinců a spustili palbu. Naštěstí neuměli dobře mířit.

Ochranný štít vydržel bez nejmenší škody.

Planina zůstala daleko dole, shift stoupal téměř kolmo vzhůru, a pak nabral kurs k rozvalinám města. Přitom se stalo něco, na co Rhodan nepomyslel.

Když shift vystoupil do výšky, překročil jistou hranici.

Byla to hranice poplachu pro lodi, řízené roboty.

Kdesi na planetě sepnulo jediné relé.

Tři sta let starý mechanismus automaticky naskočil.

7.

Přistáli na starém místě. Mutanti zmizeli. Obrněnec byl odstaven do původně zřízené garáže a byly rozestaveny hlídky. Rhodan zorganizoval poslední expedici, a pak chtěl poslat nouzový signál Atlanovi.

Všichni se shromáždili v úkrytu, když vtom zazněl ve sluchátkách hlas seržanta Jonese: "Na obrazovkách je šest objektů, pane. Pohybují se velice rychle naším směrem. Výška pět kilometrů. Jdou níž. Vypadá to tak, jako by šli po nás."

"Lodě řízené roboty," prohlásil Tolot.

Rhodan rychle řekl: "Jonesi! Okamžitě ven ze shiftu! Rychle!"

"Ale pane, s dělem..."

"Ven a rychle! Zneškodnil byste maximálně dvě lodi, víc v žádném případě. Vzpomeňte si na C-17! Když se nebudeme bránit, možná budeme mít štěstí. Když ne..."

Jones vyběhl z provizorního hangáru a v ruce vlekl těžkou zbraň.

Na horizontu se objevilo šest bodů. Blížily se velmi rychle a během několika vteřin bylo vidět, že se jedná o kulovité lodě. Z nepatrné výšky stílely na úkryt, ve kterém stál shift. Jejich citlivé přístroje patrně lokalizovaly kovový předmět nebo zachytily vyzařování nukleárního pohonu.

Shift vybuchl už při prvním náletu.

Šest lodí opsalo široký oblouk a po prudkém stoupání zmizelo nahoře na nebi.

Rhodan se za nimi díval. V bezmocném vzteku sevřel ruce v pěst, ale hlas měl úplně klidný.

"V shiftu byl hyperkom. Teď už nemůžeme poslat zprávu Atlanovi."

Když přišel soumrak, měli vzduch ještě na dvacet hodin.

Teď už si byli jistí před loďmi, řízenými roboty. Obligátní útok s neškodným zářením pochopitelně přišel, protože lodi nevěděly, že se jedná stále o stejného protivníka.

Zatím zůstali v úkrytu. Jednou kolem něj prošla horda mutantů, ale cizince nezpозorovala. Ale kdyby je objevili, tentokrát by už Pozemšťané neměli žádné ohledy. Nebyli ochotni dát svou kůži

lacino.

Hodiny pomalu mýjely. Na hlídce byli vždycky dva muži, jeden zůstal v jámě, druhý chodil kolem a byl ve stálém spojení s ostatními. Gucky podnikl několik skoků do blízkého okolí, ale nezahlédl jediného mutantu.

Když začalo svítat, objevili se mutanti, kteří se vraceli od tabulové hory. Ti, kteří přežili, museli jít celou noc.

Vzduch ve skafandrech Pozemšťanů stačil už jen na pět až osm hodin.

Rhodan dávno odeslal běžnou cestou nouzový signál na Arctis, ale pochyboval, že signál dosáhne až na stanici Louvre. Ovšem Atlan si už určitě dělá starosti a jistě se každou chvíli objeví, jak bylo domluveno.

Slunce zalilo bezútěšnou krajinu rudě žhnoucím přísivem a v jeho paprscích se k rozvalinám vlekla skupina zraněných mutantů. Vůbec si nevšimli svého okolí a bylo otázkou, jestli by byli schopni cokoliv podniknout, i kdyby je Pozemšťané napadli.

"Vypadá to proklatě mizerně," zavrčel major Peanut. "Nejdřív přijdeme o loď, a pak ještě ztratíme shift s hypervysílačem. Jsme v pasti."

"Atlan umí počítat," odporoval mu Rhodan. Seděl na bedně a kontroloval zásobník zbraně. Dělal to s pečlivostí a onou pozorností, která nenechává nikoho na pochybách, že při první příležitosti bude zbraň použita bez jakýchkoliv ohledů. "Teď už ví, že se něco muselo stát. Každou chvíli je tady."

"A co loď, řízené roboty? Napadnou i jeho IMPERÁTORA."

"Atlan se s nimi vypořádá."

"To ano, o tom nikdo nepochybuje," vmísil se do diskuze Kasom. "Jenže energetické výboje budou zaregistrovány. Někdo je někde lokalizuje."

"Na tom se nedá nic změnit." Rhodan si položil zbraň na kolena. "Hra na schovávanou dávno skončila. Máme základnu na Arctisu, to je všechno hezké, ale nemůžeme pod tím ledem dřepět věčně a pořád jen čekat na lepší příležitost. Tyto události nás možná donutí jednat."

Slunce pomalu stoupalo. Rhodan rozestavil hlídky tak, aby si mohl být jistý před sebezákeřnějším útokem mutantů. Chvíli klidu

využil k rozhovoru s Guckym.

"Ty jsi byl ve městě Laurinů. Co si o tom myslíš? Mají šanci přežít?"

"Ovšem. Všechno, i potraviny, vyrábějí uměle. Vzduch je na příděl, ale stačí. Radioaktivita tam není. Jednoho dne najdou možnost jak uniknout z tohoto vězení a dostanou se na jinou planetu. Pokud se nepletu, tak to město pod horou je ve spojení s prostory pod tímto rozbořeným městem. Viděl jsem silnice, které jsou dlouhé celé kilometry. A taky gigantická energetická zařízení."

"Ta ale mají mutanti taky. Zákonitě musí vypuknout boj o nadvládu."

"O nadvládu nad mrtvým světem?" Gucky zavrtěl hlavou. "Tomu nevěřím."

Nikdo tady nechce zůstat. Budou bojovat o to, kdo planetu opustí."

Rhodan přikývl. "Možná máš pravdu."

A najednou zaslechli slabé signály. Vysílač musel být ještě hodně daleko, ale přesto už bylo možné poznat, o co se jedná.

Šlo o signály z lokátoru.

Rhodan vyskočil a postavil se vedle Jonese, který společně s Bergerem obsluhoval vysílačku. Ta sice pracovala jen na vlnách o rychlosti světla, ale to teď stačilo.

"Seržante, zavolejte IMPERÁTORA a nekódujte text."

Netrvalo to ani tři minuty a spojení bylo navázáno.

IMPERÁTOR se blížil.

"Atlane, připrav se na útok malých, roboty řízených lodí. IMPERÁTORU by neměly uškodit, ale jinak bojují bez ohledu na vlastní ztráty. C-17 byla zničena. Musíš nás vyzvednout. Vzduch nám vystačí už jen na pár hodin."

"Já vím," odpověděl Atlan. Jeho hlas zněl klidně, ale bylo v něm znát ulehčení. "Říkal jsi, že C-17 byla zničena?"

"Ano. Až roboti přiletí, sestřel je, a pokud možno dřív než přistaneš. Jinak by nám mohli být nebezpeční. Víš, kde jsme?"

"Mám to na obrazovce. Těsně vedle vás je rozbořené město. Sedíte v krásné díře."

"Už dvakrát nám zachránila život."

Atlan se na okamžik odmlčel, a pak řekl: "Stojíme přímo nad vámi, ve výšce padesáti kilometrů. Pomalu klesáme. ty tvoje roboty řízené lodi by se už měly objevit."

"Možná čekají na to, až protivník dosáhne určité letové hladiny. Utočí jen v jisté zóně. Jděte níž."

O deset minut později už byl IMPERÁTOR vidět i z jejich jámy. Gigantická bojová loď stála jako zářící koule vysoko na nebi a ochranný štít se třpytil v paprscích rudého slunce.

"Přilétají," promluvil najednou Atlan. "je jich celý roj."

"Spusťte palbu!" naléhal Rhodan netrpělivě. Myšlenka, že mají vzduch nanejvýš na dvě hodiny, ho výrazně znervózňovala. "Neměj žádné ohledy!"

Atlan neodpověděl.

Od země byly zřetelně vidět lesklé koule lodí, řízených roboty. Ze všech stran se jich slétaly celé roje a vrhaly se na IMPERÁTORA. Tentokrát ovšem neměly co dělat s nepřipraveným protivníkem. Tady je čekala zničující palba a peklo energetických střel.

Organické inteligentní bytosti by se nikdy nepustily do tak bezvýchodného boje, ale kulové lodě byly automaticky řízené. Znaly jen jediný úkol a nebraly žádný ohled na svou vlastní existenci. Tím byly nebezpečnější.

IMPERÁTOR vypálil ze všech děl.

Kulové lodě se řítily k zemi, zasvítily v atmosféře a s ohlušujícími výbuchy se bořily do písku na povrchu planety Destroy. Kolem létaly trosky a Rhodan mohl být rád, že žádný úlomek nespadl do jejich úkrytu.

Atlan zničil i druhou vlnu útočníků, a pak zůstaly obrazovky lokátorů prázdné. Zdálo se, že zásoba lodí je vyčerpaná.

Rhodan opět navázal spojení.

"Přistán poblíž naší jámy, Atlane a dej otevřít vstupní otvor ve spodní části, abychom mohli nastoupit co možná nejrychleji. Kryj nás, kdyby se objevili mutanti."

"Kdo že se má objevit?"

"Mutanti, Atlane. Vysvětlím ti všechno později. Pokud uvidíš, že se kromě nás ještě něco pohnulo, střílej! To je všechno."

IMPERÁTOR se blížil tak rychle, že už se Rhodan obával, aby Heske Alurin nedosedl příliš tvrdě. V posledním okamžiku byl pád zbrzděn a vysunutý přístávací opěrky. ve stejném okamžiku se otevřel otvor na dně obrovské koule.

"Kupředu!" zavelel Rhodan.

Muži čekali jen na jeho povel. Každý vlekl co unesl. Vybíhali z úkrytu a hnali se k lodi. Někteří se ohlíželi, ale neviděli žádného pronásledovatele.

Gucky uběhl jen pár kroků, a pak teleportoval přímo do otevřeného otvoru nákladního prostoru. Posadil se na okraj a klátil nohama. V této pozici naprosté převahy čekal na Rhodana a jeho společníky.

První doběhli Kasom a Tolot. Počkali, až nastoupili všichni muži, vstoupili pod vlečný paprsek a nechali se vynést nahoru. Jejich odchod z planety Destroy byl útekem. Šlo o útěk před protivníkem, kterého nechtěli zabít.

Vnější přička se zavřela, do přetlakové komory začal proudit vzduch, a pak se rozjela vnitřní přička. V nákladním prostoru je už čekal Atlan. ve chvíli, kdy je výtah unášel nahoru, IMPERÁTOR odstartoval a zanechal Destroy daleko pod sebou. Na můstku se Rhodan posadil do křesla a Atlan usedl vedle něj. Kasom, Tolot, Gucky a ostatní účastníci expedice, se zbavili skafandrů a vychutnávali vědomí, že mají k dispozici tolik vzduchu, kolik chtějí.

"Mutanti?" pronesl Atlan.

Rhodan podal vysvětlení.

Atlan dlouho mlčel, a pak přikývl:

"Takže Laurinové... A my jsme si tři sta let lámali hlavu, proč už se neobjevili znovu. Mistři ostrovů nezapomenou na nic. Jsem velmi zvědavý na první setkání s těmito strašidly. Co uděláme s Lauriny?"

"V tomto okamžiku nic. Musíme dbát hlavně na to, abychom nebyli objeveni. Bohužel musíme počítat s tím, že výstřely z IMPERÁTORA byly dávno lokalizovány a brzy budeme mít v patách strážní lodě Dvounosých nebo Maahků. Později, až budeme v bezpečí, se musíme postarat o ty, kteří přežili na Destroyi. Tím si získáme vděčné spojence."

Epsalan Heske Alurin se otočil a zeptal se Atlana:

"Lineární let, pane?"

"Ano. Musíme letět co nejrychleji a co nejkratší dobu. Uvědomte stanici Louvre, aby otevřela ledový hangár. Volejte ale teprve až se dostaneme do einsteinovského prostoru."

Minuty ubíhaly strašně pomalu, ale protivník zatím nebyl lokalizován. Když už pod sebou rozeznali povrch planety Arctis, pokrytý ledem, zela v něm černá díra vstupu do hangáru. Bojová loď vklouzla do šachty a ledový příkrov se uzavřel ještě dřív, než dosedla na skalnatý povrch o několik kilometrů hlouběji.

Ještě než IMPERÁTOR vypnul motory, byl tu vzkaz od plukovníka Ruda.

Text zněl:

"Rhodanovi a Atlanovi. Naše přístroje zaznamenaly silnou flotilu. Blíží se k tomuto systému. Přesná identifikace dosud nemožná. Konec."

Rhodan se podíval na Atlana. "Tady to máme."

"Nic jiného jsme nemohli očekávat," řekl Atlan. "Ale nevěřím, že nás hledají na Arctisu. Tak rychle nás nemohli objevit. Spíš letí na Destroy. Patrně lokalizovali naše aktivity a skoro se obávám, že Laurinové teď budou mít velké potíže."

Rhodan přikývl, ale neodpověděl.

Utekl a nechal Lauriny jejich osudu, ale oni jeho pomoc odmítli. A Pozemšťané se teď, jakkoliv to může znít nelichotivě, skrývali pod mnohakilometrovou vrstvou ledu a vyčkávali.

Planeta Arctis visela v prostoru, bílý a mrtvý svět, zalévaný paprsky rudého slunce. Mlčela a nehodlala dát odpověď.

Zdálo se, že taky vyčkává.

Ze středu mlhoviny Beta se blížilo cosi, co se ještě nedalo identifikovat, protože to bylo příliš daleko.

Blížilo se to mlčky a rychle a Pozemšťané pod ledem tušili, že to přináší smrt.

Smrt z daleké Mlhoviny Andromedy...